

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2265	Κυριακὴ τῆς Τυροφάγου (Ματθ. 6,14-21) 1 Μαρτίου 2020	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Οἱ καρποὶ τῆς Τεσσαρακοστῆς

Ἀπὸ αὔριο, ἀγαπητοί μου, μπαίνουμε στὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Τεσσαρακοστή. Ἄς εὐχαριστήσουμε τὸν Κύριο, ποὺ μᾶς ἀξίωσε νὰ φτάσουμε στὶς ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες. Ἄλλα καὶ ἂς φοβηθοῦμε γιὰ τὴν εὐθύνη μας· γιὰ τὴν σημαντικὴ αὐτὴ περίοδο δὲν πρέπει νὰ δεῖξουμε ἀμέλεια, ἀλλὰ νὰ ζήσουμε μὲ τὶς **τρεῖς μεγάλες ἀρετές**, στὶς ὁποῖες μᾶς προτρέπει τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο (βλ. Ματθ. 6,14-21).

Τρεῖς εἶνε οἱ ἐντολές ποὺ μᾶς δίνει σήμερα ὁ Χριστός· ἀγαπήστε (καὶ ἀλληλοσυγχωρηθῆτε) ἢ μία, νηστέψτε (μὲ προθυμία καὶ χαρὰ) ἢ ἄλλη, καὶ ἐλεῆστε (ἀποταμιεύοντας ἔτσι πλοῦτη στὸν οὐρανὸ) ἢ τρίτη. Ἄς δοῦμε σύντομα, μία - μία, τὶς τρεῖς αὐτὲς ἐντολές, ποὺ ἀντιστοιχοῦν μὲ τὶς τρεῖς μεγάλες ἀρετές· ἀγάπη, νηστεία καὶ ἐλεημοσύνη.

***

● Πρῶτον **ἀγαπήστε**, λέει ὁ Κύριος. Ποιούς νὰ ἀγαπήσουμε; τοὺς γονεῖς μας, τ' ἀδέρφια μας, τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς φίλους μας; Καὶ αὐτοὺς βέβαια· ἀλλ' ὄχι μόνο αὐτούς. Γιὰ τὴν ἀγάπη αὐτὴ τὴ συναντᾶ κανεὶς ἀκόμη καὶ ἀνάμεσα σὲ ἀγρίους εἰδωλολάτρες· τὴ συναντᾶ ἀκόμη καὶ μεταξὺ ἀμαρτωλῶν ἀνθρώπων, π.χ. μεταξὺ ληστῶν καὶ κακοποιῶν ποὺ εἶνε ἀλληλέγγυοι καὶ στὶς ἀνάγκες τοὺς βοηθοῦν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο· τὴ συναντᾶ καὶ μεταξὺ τῶν γραμματέων καὶ φαρισαίων.

Ὁ Κύριος ὅμως προχωρεῖ καὶ μᾶς λέει· Ἄν θέλετε νὰ εἴστε μαθηταί μου, πρέπει ἢ ἀρετὴ σας νὰ ξεπεράσῃ τὰ μέτρα αὐτά (πρβλ. Ματθ. 5,20)· ἂν θέλετε νὰ εἴστε δικὰ μου παιδιά, δεῖξετε ἀγάπη ἀνώτερη. Ἀγαπήστε δηλαδὴ ὅλους, κι αὐτούς ποὺ σᾶς ἀδίκησαν καὶ σᾶς ἔβλαψαν, ἀγαπήστε ἀκόμη **καὶ τοὺς ἐχθρούς σας** (βλ. & ε.ἀ. 5,44).

Καὶ προχωρεῖ σὲ ἔμπρακτη ἐφαρμογὴ τῆς ἀγάπης λέγοντας· **Συγχωρῆστε** τὶς ἀδικίες ποὺ τυχὸν σᾶς ἔκαναν, ἂν θέλετε καὶ ὁ Κύριος νὰ συγχωρήσῃ τὶς δικές σας ἀδικίες. Τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ εἶνε καθαρὰ, δὲν ἐπιδέχονται παρε-

ξήγησι· «Ἐὰν μὴ ἀφήτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, οὐδὲ ὁ πατὴρ ὑμῶν ἀφήσει τὰ παραπτώματα ὑμῶν» (Ματθ. 6,15). Μὲ ἄλλα λόγια, **ἔχεις συμφέρον** νὰ συγχωρῆς.

Μὲ αὐτὰ ποὺ νομοθετεῖ ὁ Κύριος ζητᾶει νὰ ξεριζώσῃ ἀπὸ τὴν καρδιά μας τὸ μῖσος, τὴν ἐκδίκησι. Ἡ **ἐκδίκησι** εἶνε ὁ θάνατος τοῦ Χριστιανοῦ. Γιὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Χριστὸς διατάζει «Ἀγαπᾶτε, συγχωρεῖτε» κ' ἐμεῖς ἐκδικούμεθα, τὴν ὥρα ἐκείνη ἀμαρτάνουμε, ἀμαρτάνουμε θανάσιμα· τολμῶ νὰ πῶ ὅτι ἀμαρτάνουμε τόσο ὅσο ὁ μοιχὸς καὶ ὁ πόρνος. **Θανατώνουμε τὴν ψυχὴ μας**. Ἡ μέλισσα ἔχει κεντρί· ἀλλ' ὅταν τὸ χρησιμοποιοῦν καὶ κεντρίσῃ κάποιον, πληγώνει μὲν καὶ φονεύει τὸν ἀντίπαλό της, ἀλλὰ φονεύεται καὶ ἡ ἴδια.

Θάνατος τῆς μέλισσας εἶνε ἡ ἐκδίκησι· ἀλλὰ θάνατος καὶ τοῦ Χριστιανοῦ εἶνε νὰ μὴ δίνῃ συγχώρησι, νὰ μνησικακῇ, νὰ κρατᾶ τὸ μῖσος καὶ νὰ θέλῃ νὰ ἐκδικηθῇ. Αὐτὸς ποὺ μισεῖ τὸν ἐχθρό του καὶ θέλει νὰ τὸν ἐκδικηθῇ, πέστε μου παρακαλῶ, **τί σχέσηι ἔχει μὲ τὸ Χριστὸ μας**; ἐκεῖνος ἄπλωσε τὰ χέρια του ἐπάνω στὸ σταυρὸ καὶ ἐνῶ τὸν θανάτωναν προσευχόταν στὸν Θεὸ Πατέρα του «*Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι*» (Λουκ. 23,34)!

● Ἀγαπήστε λοιπὸν καὶ συγχωρῆστε τοὺς ἐχθρούς σας, ἢ μία ἐντολή· καὶ δευτέρα ἐντολή· **Νηστέψτε**. Νηστέψτε ὅμως ὄχι ὅπως οἱ φασισαῖοι. Αὐτοὶ νήστευαν ὄχι ἀπὸ ἀγάπη καὶ ὑπακοὴ στὸ Θεό, ὄχι ἀπὸ πόθο νὰ τηρήσουν τὴν ἐντολή του, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἡθελαν νὰ ἐπιδειχθοῦν καὶ ν' ἀποκτήσουν φήμη ἁγίου. Νηστέψτε **πρόθυμα, ταπεινὰ καὶ ἀφανῶς**· νηστέψτε ὅπως νήστεψε ὁ Χριστὸς καὶ οἱ ἅγιοι τῆς πίστεως μας βαδίζοντας στὰ ἴχνη τους.

Ἄς τὸ ἐπισημάνουμε. **Ἐκεῖνος ποὺ μπορεῖ νὰ νηστέψῃ καὶ δὲν νηστεύει ἀμαρτάνει**, γιὰ τὴν παραβαίνει ὠρισμένη ἐντολή τοῦ Θεοῦ, ποὺ δόθηκε μέσα στὸν παράδεισο στοὺς πρωτοπλάστους (βλ. Γέν. 2,16), καὶ περιφρονεῖ τὸ παράδει-

γμα τοῦ Χριστοῦ (βλ. Ματθ. 4,2). "Όλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ νήστευαν· στήν παλαιά διαθήκη οἱ προφήτες καὶ οἱ δίκαιοι, στήν καινή διαθήκη οἱ ἀπόστολοι, οἱ πατέρες καὶ διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας, οἱ μάρτυρες καὶ οἱ ὄσιοι, ἀλλὰ καὶ στίς μέρες μας οἱ πρόγονοί μας.

Ἡ νηστεία εἶνε **νόμος τοῦ Θεοῦ**. Ἄν ἐκεῖνοι ποὺ παραβαίνουν τοὺς νόμους τοῦ κράτους τιμωροῦνται, πόσο περισσότερο ἄξιοι τιμωρίας εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ περιφρονοῦν ἕνα νόμο ὄχι ἀνθρώπινο ἀλλὰ νόμο τοῦ Κυρίου; Νηστεύετε λοιπὸν μὲ χαρὰ ὅλοι, ἄντρες γυναῖκες καὶ παιδιά. Γιατί ἡ νηστεία εἶνε ὄχι μόνο ὑγεία, ἀλλὰ καὶ φρουρὸς τῆς παρθενίας, καὶ φύλακας τῆς σωφροσύνης, καὶ ὄπλο κατὰ τοῦ διαβόλου. Αὐτὴ σβήνει τὴ φωτιά τῆς σαρκός, ἡ ὁποία εἶνε ἕνα καμίνι ποὺ μὲ τὴ νηστεία μπορούμε νὰ τὸ θέσουμε ὑπὸ ἔλεγχον.

Οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἀφιερώνουν στὴ νηστεία πολλὰ ἐγκώμια. Τὴν χαρακτηρίζουν ὁμοίωσι μὲ τοὺς ἀγγέλους (Μ. Βασ. Ρ.Γ. 31,193b), μητέρα ὄλων τῶν ἀγαθῶν καὶ τῆς σωφροσύνης, διδάσκαλο ὅλης τῆς ὑπόλοιπης ἀρετῆς καὶ «*πηγὴν φιλοσοφίας ἀπάσης*» (Χρυσ. 53,21· 54,604)· δημιουργὸ τῆς σωφροσύνης καὶ σωφρονισμὸ ὅλης τῆς ζωῆς (Μ. Βασ. 31,172b,193b). Τὴν ὀνομάζουν θεμέλιο τῆς ἀρετῆς (Γρ. Νύσσ. 46,456c), ὄπλο κατὰ τῶν δαιμόνων (Μ. Βασ. 31,180c), μέγιστο ὄπλο κατὰ τοῦ διαβόλου (Χρυσ. 57,210) καὶ προετοιμασία γιὰ τὴν πάλη μὲ τὸν ἐχθρό (Γρηγ. Θεολ. 37,960). Ἡ νηστεία «*φυλάσσει τὰ νήπια, σωφρονίζει τὸν νέον, σεμνὸν ποιεῖ τὸν πρεσβύτην*» (Μ. Βασ. 31,192b). Ἡ νηστεία εἶνε «*ἡ γαλήνη τῶν ἡμετέρων ψυχῶν, ἡ τῶν γεγηρακῶτων εὐκοσμία, ἡ τῶν νέων παιδαγωγός, ὁ τῶν σωφρονούντων διδάσκαλος*» (Χρυσ. 53,27)· «*ὑγείας μήτηρ, νεότητος παιδαγωγός*» (Μ. Βασ. 31,173c).

Κι ὅταν ἡ Ἐκκλησία μᾶς λέει νὰ νηστεύουμε, δὲν ἐννοεῖ νὰ νηστεύῃ μόνο τὸ σῶμα· αὐτὸ δὲν εἶνε τὸ πᾶν. Ὁ μέγας Βασίλειος διευκρινίζει, ὅτι ἡ πραγματικὴ νηστεία εἶνε ἡ ἀποκοπὴ ἀπὸ κάθε ἁμαρτία· «*νηστεία ἀληθῆς ἡ τῶν κακῶν ἀλλοτριώσις*» (31,181b). Πρέπει **νὰ νηστεύῃ καὶ ἡ ψυχὴ**. Θὰ νηστεύῃ ἡ κοιλιά, ἀλλὰ νὰ νηστεύῃ καὶ τὸ στόμα ἀπὸ κακολογία, αἰσχρολογία, βλασφημία. Πολλοὶ νηστεύουν ἀπὸ κρέας ἀλλὰ βλαστημοῦν. Αὐριο κάποιοι θ' ἀρχίσουν νηστεία, ἀλλὰ πόσοι θὰ σταματήσουν νὰ βλαστημοῦν; Νὰ νηστεύῃ λοιπὸν ἡ γλῶσσα ἀπὸ αὐτά, ἀλλὰ νὰ νηστεύουν καὶ τὰ μάτια· νὰ μὴ βλέπουν πλέον τὰ ἁμαρτωλὰ ποὺ παρουσιάζει ὁ σατανᾶς. Νὰ νηστεύῃ καὶ ὁ νοῦς, νὰ μὴ σκέπτεται πλέον τὸ κακό, τὴν ἁμαρτία.

Αὐτὴ εἶνε ἡ νηστεία ἡ χριστιανικὴ, ἡ ἁγία, ποὺ ἔχει τὴν εὐλογία τοῦ Κυρίου.

• Ἀγαπήστε πρώτη ἐντολή, νηστεύετε δευτέρα, καὶ τρίτη **ἐλεῆστε**. Ἡ ἐλεημοσύνη εἶνε ἀχώριστη σύντροφος τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Καὶ γιὰ νὰ μὴ νομίσουμε ὅτι ἡ ἐλεημοσύνη εἶνε ἔργο μόνο τῶν πλουσίων ποὺ ἔχουν περισσεύματα, τονίζουμε ὅτι **ἡ ἐλεημοσύνη εἶνε χρέος κάθε Χριστιανοῦ**. Τὸ εἴπαμε καὶ ἄλλοτε· μπορούμε ὅλοι νὰ κάνουμε ἐλεημοσύνη.

Γιατί ἐλεημοσύνη εἶνε **κάθε προσφορὰ** πρὸς τὸν ἄλλο. Ἄπὸ τὴν ἀποψὶ αὐτὴ πόσα καὶ πόσα δὲν μπορούμε ὅλοι νὰ προσφέρουμε! Ἐλεημοσύνη δὲν εἶνε μόνο ἡ χρηματικὴ βοήθεια ποὺ θὰ δώσουμε στὸν φτωχό, τὸ ρούχο ποὺ θὰ χαρίσουμε στὸν γυμνό, τὸ φάρμακο ποὺ θ' ἀγοράσουμε στὸν ἄρρωστο· ἐλεημοσύνη εἶνε καὶ ὁ καλὸς λόγος ποὺ θὰ πῆς στὸν ταραγμένο, καὶ ἡ πληροφορία ἢ συμβουλή ποὺ θὰ δώσης σ' αὐτὸν ποὺ βρίσκεται σὲ ἀπορία, καὶ ἡ παρηγορία στὸν θλιμμένο, καὶ ἡ συντροφιά στὸν ἐγκαταλελειμμένο, καὶ ἡ ἐπίσκεψι στὸν ἄρρωστο ἢ φυλακισμένο· ἐλεημοσύνη εἶνε νὰ παρακινήσουμε ἕναν ἀδελφό μας ν' ἀκούσῃ ἕνα κήρυγμα, νὰ τοῦ συστήσουμε ἕνα βιβλίον γιὰ μελέτη, ἢ ἀκόμη περισσότερο νὰ τοῦ δείξουμε πῶς νὰ φτάσῃ νὰ ἐξομολογηθῇ. Τέτοιες ἐνέργειες, ποὺ ὠφελοῦν πνευματικά, εἶνε σπουδαιότερες ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ ὠφελοῦν ὑλικά. Γιατί τὸ σῶμα θὰ φθαρῇ, ἐνῶ ἡ ψυχὴ εἶνε αἰώνια.

Όλοι λοιπὸν μπορούμε νὰ εἴμαστε ἐλεήμονες. Κι ἂν δὲν ἔχουμε πλοῦτη –καὶ οἱ περισσότεροὶ βέβαια εἴμαστε φτωχοί–, κάτι ἄλλο ὅμως θὰ ἔχουμε κ' ἐμεῖς· εἴτε ἐμπειρίες, εἴτε γνώσεις, εἴτε δεξιότητες, εἴτε γνωριμίες κ.λπ.. Κι ἂν δὲν ἔχουμε τίποτε ἄλλο, ἔχουμε στόμα, καὶ μπορούμε μ' αὐτὸ νὰ ποῦμε σὲ ὄλους τὸ «*Μετανοεῖτε· ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν*» (Ματθ. 3,2). Ἄς γίνῃ ἡ γλῶσσα μας σάλπιγγα Χριστοῦ ποὺ θὰ στείλῃ σῆμα ἐγερτήριο ἀπ' τὸν ὕπνο τῆς ἁμαρτίας.

* * *

Ἀδελφοί, δὲν ἔχω νὰ σᾶς πῶ περισσότερα. Πρὸς τί ἄλλωστε τὰ πολλὰ λόγια;

Ἐπαναλαμβάνω. Ἄς ἀγαπήσουμε τὸν πλησίον ὅπως τὸν ἀγάπησε ὁ Χριστός μας. Ἄς συγχωρήσουμε καὶ τὰ μεγαλύτερα ἀδικήματα ὅπως τὰ συγχώρησε ὁ Χριστός. Ἄς νηστεύσουμε ὅπως νηστεύσε ὁ Χριστός μας. Ἄς νικήσουμε τὴ σάρκα, ἄς ὑποτάξουμε τὸ σῶμα στὸ πνεῦμα· Ἄς ἐλεήσουμε τέλος μὲ ὅσους τρόπους καὶ μέσα μᾶς παρέχει ὁ Θεός.

Ἐὰν βαδίσουμε ἔτσι, ἡ Μεγάλη Τεσσαρακοστὴ θὰ γίνῃ ἕνα **δέντρο γεμᾶτο καρπῶν**, πλήρες θησαυρῶν αἰώνιων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflor@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2267	Α' Κυρ. Νηστ. - Ὁρθοδοξίας (ἴω. 1,44-52) 8 Μαρτίου 2020	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἔλα στὴν ἐκκλησία!

«Ἐρχου καὶ ἴδε» (ἴω. 1,47)

Πόσο **ζηλευτοὶ εἶνε οἱ δύο ἀπόστολοι** τοῦ Χριστοῦ, γιὰ τοὺς ὁποίους ὁμιλεῖ τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο! Ἐνα λόγο τοῦ Διδασκάλου ἀκούει ὁ Φίλιππος, «**Ἀκολουθεῖ μοι**» (ἴω. 1,44), κι ἀμέσως ἀφήνει τὰ πάντα καὶ τὸν ἀκολουθεῖ. Ἄλλὰ καὶ ὁ Ναθαναήλ, μόλις ἄκουσε «**Ἐρχου καὶ ἴδε**» (ἔ.ἀ. 1,47), ἔτρεξε χωρὶς ἀναβολή· πῆγε κοντὰ στὸν Ἰησοῦ, τὸν γνώρισε, κι ἀπὸ τότε ἔγινε, γιὰ πάντα πλέον, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀφωσιωμένους ἀκολουθούς του.

Τὸ παράδειγμα τῶν δύο αὐτῶν ἀποστόλων καὶ ἰδίως τοῦ Ναθαναήλ εἶνε κατάλληλο νὰ διδάξη καὶ ὄλους ἐμᾶς, ἀγαπητοί μου. Γιατὶ ὅπως ἐκεῖνον τὸν κάλεσε ὁ Φίλιππος, ἔτσι καὶ **ὄλους ἐμᾶς μᾶς καλεῖ**, ὄχι μιὰ φορὰ ἀλλὰ πολλές φορές, **ὁ ἴδιος ὁ Χριστός**.

Κάθε φορὰ πού χτυπᾷ ἡ καμπάνα τῆς ἐκκλησίας, κάθε φορὰ ἰδίως πού γίνεται θεία λειτουργία, οἱ ἄγγελοι ἔρχονται, φωνάζουν μυστικά στὰ αὐτιά τῆς ψυχῆς καὶ νὰ μᾶς λένε· Ἄφησε τὸ δέντρο τῆς ἀμελείας καὶ τῆς ἀμαρτίας, κάτω ἀπ' τὸ ὅποιο ἀναπαύεσαι – ὅπως ὁ Ναθαναήλ πού ἦταν κρυμμένος «**ὑπὸ τὴν συκῆν**» (ἴω. 1,49)– καὶ **ἔλα στὴν ἐκκλησία**. Ἔλα καὶ δὲν θὰ ματανοιώσης.

Ἀξίζει, πράγματι, νὰ ἔρθης στὴν ἐκκλησία **γιὰ 3 λόγους**, πού θὰ σοῦ ἐξηγήσω ἐν συνεχείᾳ. Ἔλα, πρῶτον, γιὰ νὰ δῆς θαυμάσια πράγματα. Ἔλα, δεύτερον, γιὰ ν' ἀκούσης τὴ μελωδία τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ ἔλα, τρίτον, γιὰ ν' ἀπολαύσης ὅ,τι ποθεῖ ἡ καρδιά σου.

***

● Ἔλα στὴν ἐκκλησία, πρῶτον, **γιὰ νὰ δῆς θαυμάσια πράγματα**.

Ἐὰν ἐπιτρεπτόταν νὰ χρησιμοποιοῦσα μία σύγχρονη εἰκόνα ἀπὸ τὴν κοσμικὴ ζωὴ, θὰ ἔλεγα ὅτι ἡ ἐκκλησία εἶνε **ὁ ὠραιότερος κινηματογράφος**. Γιατὶ ἐκεῖ ὁ πιστὸς βλέπει πράγματα πού ἐπιθύμησαν νὰ δοῦν πολλοὶ ἀρ-

χαῖοι σοφοὶ καὶ δὲν τὰ εἶδαν. Μέσα στὴν ἐκκλησία ὁ πιστὸς βλέπει ἀποκαλύψεις. Ναί!

Στὸν βίο τοῦ ἁγίου Σπυριδῶνος ἱστορεῖται ὅτι, ὅταν λειτουργοῦσε ὁ ἱερός πατήρ, οἱ πιστοὶ ἔβλεπαν μέσα στὸ ἱερὸ ἀγγέλους νὰ τὸν ὑπηρετοῦν στὴν τέλεσι τῆς θείας λειτουργίας. Καὶ μόνο τότε; πολλές φορές ἄγνοι ἀνθρωποὶ καὶ ἄθῳα παιδιὰ ἀξιώθηκαν νὰ δοῦν **ἀποκαλύψεις ἐν ὥρᾳ λατρείας**. Νὰ ἐδῶ φῶς, νὰ ἐδῶ ἄγγελοι, νὰ ἐδῶ ὁ Γολγοθᾶς, νὰ ἐδῶ ὁ πανάγιος τάφος (ἡ ἁγία τράπεζα εἶνε ὁ τάφος τοῦ Χριστοῦ), νὰ ἐδῶ ὁ Κύριος μὲ ὄλη τὴ δόξα του!

Γι' αὐτὸ, ὅσο στεκόμαστε μέσα στὸν ἱερὸ αὐτὸ τόπο, νὰ νιώθουμε ὅτι δὲν πατοῦμε τὴ γῆ ἀλλὰ βρισκόμαστε στὸν οὐρανό, ὅπως λέει ὁ ὕμνος «**Ἐν τῷ ναῶ ἐστῶτες τῆς δόξης σου ἐν οὐρανῷ ἐστάναι νομίζομεν**» (τροπ. ἀπολύτ. ὁρθρου Μ. Τεσσ.). Ἐνα **κομμάτι τοῦ οὐρανοῦ εἶνε ἡ Ἐκκλησία** τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτὸ ἀκοῦμε τὸν ὕμνο «**Οἱ τὰ Χερουβὶμ μυστικῶς εἰκονίζοντες...**» (θ. Λειτ.). Τί σημαίνουν τὰ λόγια αὐτά; Αὐτὸ ἀκριβῶς· ὅτι τὴν ὥρα τῆς θείας λειτουργίας οἱ πιστοὶ παριστάνουμε τοὺς ἀγγέλους. Ὅπως ἐκεῖνοι στὸν οὐρανὸ ὕμνοῦν τὸν Κύριο, ἔτσι κ' ἐμεῖς στὴν θεία λατεία σὰν ἄλλοι ἐπίγειοι ἄγγελοι δοξολογοῦμε τὸ ἅγιο ὄνομά του.

Ἔλα λοιπόν, ἄνθρωπε, στὴν θεία λειτουργία, γιὰ νὰ δῆς μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς σου τοὺς θησαυροὺς τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ τότε, μαζί μὲ τοὺς ψάλτες, θὰ πῆς κ' ἐσύ στὸ τέλος μὲ τὴν καρδιά σου «**Εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν...**» (ἔ.ἀ.).

● Ἔλα ὄχι μόνο νὰ δῆς, ἀλλὰ καὶ **ν' ἀκούσης τὴ μελωδία τοῦ οὐρανοῦ**. Ἐδῶ ὅ,τι ψάλλουν οἱ ψάλτες, ὅ,τι εὔχεται ὁ ἱερεὺς, ὅ,τι διαβάζει ἡ Ἐκκλησία, εἶνε οὐράνιο. Τὰ τροπάρια, οἱ εὐχές, οἱ ἀπόστολοι, τὰ εὐαγγέλια, δὲν εἶνε φωνές τῆς γῆς· εἶνε φωνές τοῦ οὐρανοῦ.

Ἡ **μουσικὴ τῆς Ἐκκλησίας μας** εἶνε μουσικὴ ἄγγέλων. Ὅλοι οἱ σοφοὶ τοῦ κόσμου νὰ

μαζευτοῦν, δὲν θὰ μπορέσουν νὰ μᾶς κάνουν ἕνα τροπάριο ἀπὸ αὐτὰ ποὺ ψάλλει ἡ Ἐκκλησία π.χ. τώρα τῆ Μεγάλη Τεσσαρακοστή. Ἐδῶ ἀκοῦμε τοὺς ἀγγέλους νὰ λένε τὸν ὕμνο «Ἄγιος, ἅγιος, ἅγιος Κύριος σαβαώθ, πλήρης (εἶνε) ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ τῆς δόξης σου...» (Ἐ.ἀ. & Ἡσ. 6,3).

Ἐδῶ ἀκοῦς τὸ Θεὸ νὰ σοῦ μιλήσει μὲ τὴ φωνὴ τῆς πατρικῆς ἀγάπης. Καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς ἡ Ἐκκλησία εἶνε **τὸ σχολεῖο τοῦ Θεοῦ**. Διδάσκαλος ὁ Χριστός, μαθητὴς ὁ ἄνθρωπος. «*Λάλει, Κύριε, ὅτι ἀκούει ὁ δοῦλός σου*» (Α' Βασ. 3,9). Ἄν ἄλλοι ἀνοίγουν τὰ ραδιόφωνα γιὰ ν' ἀκούσουν συμφωνίες καὶ ῥυθμούς ἀπὸ τὴ Βιέννη, ὅσοι ἐκκλησιαζόμεστε δὲν κάνουμε τίποτε ἄλλο παρὰ ἀνοίγουμε τὰ ἱερά βιβλία τῆς Ἐκκλησίας μας· αὐτὰ εἶνε γιὰ μᾶς τὰ ραδιόφωνα ποὺ μᾶς μεταφέρουν τὴν οὐράνια γλυκεῖα φωνὴ τοῦ Σωτῆρος μας. Ἀκοῦμε τὸν Κύριο νὰ μᾶς μιλήσει ὅπως ὁ φίλος στὸν φίλο του καὶ ἡ καρδιά μας γεμίζει παρηγορία.

● «*Ἐρχου καὶ ἴδε*» (Ψαλμ. 1,47)! Ἔλα λοιπόν, ἄνθρωπε, στὴν ἐκκλησία, πρῶτον γιὰ νὰ δῆς θαύματα τοῦ Θεοῦ, δεύτερον γιὰ ν' ἀκούσης τὴ μουσικὴ τῶν οὐρανῶν, καὶ τρίτον **γιὰ ν' ἀπολαύσης ἀγαθὰ ἀνεκτίμητα** ποὺ ποθεῖ ἡ ψυχὴ. Ποιὰ εἶνε τὰ ἀγαθὰ ποὺ ἀπολαμβάνουμε στὴν Ἐκκλησία; Τὰ γνωρίζετε, ἀπλῶς ὑπενθυμίζω.

Εἶνε ἡ γαλήνη καὶ ἡρεμία ποὺ νιώθεις μόλις βρεθῆς στὸ ναό. Εἶνε ἡ εὐκαιρία νὰ μιλήσης μὲ ἐμπιστοσύνη σ' Ἐκεῖνον ποὺ σὲ προσέχει, σὲ περιμένει καὶ θὰ σὲ καταλάβῃ βαθειά. Εἶνε ἡ εἰρήνη καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Κυρίου ποὺ δέχεσαι ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ ἱερέως. Εἶνε τὸ ἀντίδωρο, τὸ εὐλογημένο ψωμί. Εἶνε ὁ ἁγιασμός, τὸ εὐλογημένο ὕδωρ. Εἶνε τὰ βάρια, ὁ βασιλικός, τὰ ἄνθη τοῦ σταυροῦ.

Παραπάνω ἀπ' ὅλα ὅμως εἶνε τὸ μέγα ἀγαθό, τὸ ὕψιστο, **ἡ θεία Κοινωνία**. Ὡς ἡ θεία Κοινωνία! Εἶνε τὸ θεϊκὸ τραπέζι, ποὺ στρώνουν οἱ ἄγγελοι καὶ στὸ ὁποῖο μᾶς προσκαλεῖ ὁ Χριστὸς νὰ πλησιάσουμε «*μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης*» (θ. Λειτ.), γιὰ νὰ λάβουμε τὸ σῶμα του καὶ νὰ πιοῦμε τὸ αἷμα του. Στὸν ἱερὸ ναὸ μὲ τὸ μυστήριό του ἐνώνεται μαζί Του ὅλη ἡ ὑπόστασίς μας, ψυχὴ καὶ σῶμα· «*κατοικεῖ ὁ Χριστὸς διὰ τῆς πίστεως μέσα στὶς καρδιές μας*» (Ἐφ. 3,17), σταλάζει τὴν εἰρήνη καὶ τὴν ἀγάπη του στὰ ἔγκατά μας. Ποιὸ βασιλικὸ δῶρο μπορεῖ νὰ συγκριθῆ μὲ τὸ δῶρο αὐτὸ ποὺ μᾶς προσφέρει ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία; Γι' αὐτὸ ἡ θεία Κοινωνία ὀνομάζεται **τίμια δῶρα**.

***

Μετὰ ἀπὸ αὐτὰ καταλαβαίνετε, ἀγαπητοί μου, γιατί ἀξίζει νὰ τρέχουμε στὴν ἐκκλησία.

Θά ἔπρεπε νὰ τρέχουμε μὲ μεγαλύτερη προθυμία ἀπ' ὅ,τι τρέχει ὁ διψασμένος στὴν πηγὴ, ὁ πεινασμένος στὸ φαγητό, ὁ τυφλὸς στὸ φῶς. Κ' ἐμεῖς τί κάνουμε; Παντοῦ τρέχουμε, μόνο στὴν ἐκκλησία **δὲν πηγαίνουμε**. Κάθε μέρα πηγαίνει κάποιος στὸ καφφενεῖο, καὶ μιὰ φορὰ τὴν ἐβδομάδα δὲν πατάει στὸ ναό. Κάθε μέρα πηγαίνει ὁ ἄλλος ἢ ἡ ἄλλη στὸ σπίτι τῆς φιλενάδας, καὶ μιὰ φορὰ δὲν ἔρχεται νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν πρῶτο μας φίλο, τὸν Χριστό.

Ἄλλοι πάλι –οἱ δυστυχεῖς– θυμοῦνται τὴν ἐκκλησία **3 - 4 φορές τὸ χρόνο**. Ὅταν ἔλθῃ ἡ Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἡ Κυριακὴ τῶν Βαΐων, τὸ Πάσχα, τὰ Χριστούγεννα, τότε θυμοῦνται πῶς εἶνε Χριστιανοί! Καὶ βλέπεις τὶς ἡμέρες αὐτὲς νὰ ἔνε ἡ ἐκκλησία γεμάτη, ἐνῶ τὶς ἄλλες Κυριακὲς τὸ ἐκκλησίασμα εἶνε ἀραιό.

Ἄς τὸ καταλάβουμε κι ἂς τὸ γράψουμε στὴν καρδιά μας. Ἡ λατρεία μας δὲν εἶνε ἕνα σπάνιο φαγητὸ ποὺ πρέπει νὰ γευώμαστε μιὰ φορὰ τὸ χρόνο, δὲν εἶνε ἕνα κουστουμί ποὺ τὸ φοροῦν οἱ μεγάλοι σὲ ἐπίσημες ἡμέρες καὶ τελετές, δὲν εἶνε μιὰ τουαλέττα ποὺ τὴ φοροῦν οἱ γυναῖκες δύο - τρεῖς φορές καὶ τὸν ἄλλο καιρὸ τὴν κρύβουν στὸ μπαούλο. Ἡ λατρεία μας πρέπει νὰ ἔνε τὸ καθημερινὸ μας φόρεμα, τὸ καθημερινὸ μας φαί, τὸ ψωμί καὶ τὸ ἀλάτι τῆς ζωῆς μας. Μπορεῖς νὰ ζῆς χωρὶς ψωμί, χωρὶς φαί; Ἄλλο τόσο μπορεῖς καὶ χωρὶς λατρευτικὴ ζωὴ. Ἡ Ἐκκλησία μας εἶνε **τὸ ἀναγκαιότερο** στὸν κόσμον.

Καὶ μὴ λησμονοῦμε, ὅτι στὴν Ἐκκλησία ὑπάρχει καὶ **κανονισμός**. Ὅπως οἱ στρατιῶτες πρέπει νὰ ζοῦν σύμφωνα μὲ τὸν κανονισμὸ τοῦ στρατοῦ, ἔτσι καὶ οἱ Χριστιανοὶ πρέπει νὰ ὑπακούουν στὸν κανονισμὸ τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἀδελφοί μου, ἂς φοβηθοῦμε τὸ κρίμα τοῦ Θεοῦ! Γι' αὐτὸ νὰ **μὴ λείπουμε καμμιὰ Κυριακὴ** ἀπὸ τὴν ἐκκλησία. Μόλις ἀκοῦμε τὴν καμπάνα νὰ λέμε· Μὲ προσκαλεῖ ὁ Κύριος, μὲ φωνάζει ὁ Χριστός. Τότε καὶ ἐμεῖς καὶ οἱ οἰκογένειές μας θὰ ἔχουμε τὴν εὐλογία τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος εὐλογεῖ καὶ δοξάζει αὐτοὺς ποὺ τὸν θυμοῦνται, τὸν λατρεύουν καὶ δοξάζουν τὸ ἅγιό του ὄνομα μὲ τὰ λόγια ποὺ κλείνει ἡ θεία Λειτουργία· «*Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος*» (Ψαλμ. 112,2. 1ῶβ 1,21).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

Ἀπὸ τὸ χειρόγραφο ὀμιλίας, ἡ ὁποία ἐγίνε σὲ ἄγνωστο ἰ. ναὸ τῆς ἱ. μητροπόλεως Αἰτωλίας & Ἀκαρνανίας καὶ πιθανῶς τὴν 13-3-1938. Ἀνάγνωσις, μεταφορὰ σὲ ἀπλή γλῶσσα, στοιχειοθεσία καὶ μικρὴ ἀναπλήρωσις 16-1-2020.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρα καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2270	Κυριακὴ Β' Νηστεϊῶν (Μάρκ. 2,1-12) 15 Μαρτίου 2020	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Θαυμάστε ἀγάπη καὶ πίστι

Ἀκούσαμε ὅλοι, ἀγαπητοί μου, τὸ θαῦμα τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου. **Διδακτικὸ τὸ θαῦμα.** Δὲν εἶνε μόνο θεραπεία ἐνὸς ἀσθενοῦς· προσφέρει καὶ μαθήματα. Ὁ Χριστὸς θεράπευσε τὸν παραλυτικὸ· ὅλοι ἄκουσαν καὶ θυμοῦνται τὸ γεγονός αὐτό. Πέρα ὅμως ἀπὸ τὸν εὐεργετικὸ χαρακτήρα του, ὅπως παρατηροῦμε καὶ ἄλλοτε στίς ἐνέργειες τοῦ Κυρίου, τὸ σημερινὸ θαῦμα ἔχει καὶ ἄλλους σκοπούς· ἀποκαλύπτει δογματικὲς ἀλήθειες, καταρτίζει στὴν πίστι, φρονηματίζει ἠθικὰ καὶ στηρίζει στὸν καθημερινὸ ἀγῶνα τὸν Χριστιανό.

Γύρω ἀπὸ τὸ θαῦμα αὐτὸ πλέκονται διδάγματα, ποὺ θὰ χρειαζόταν ἀρκετὴ ὥρα γιὰ νὰ τὰ ἀναπτύξουμε. Ἄλλ' ἐπειδὴ, ὅπως θὰ δῆτε, ἄλλο θὰ εἶνε τὸ θέμα τῆς ὁμιλίας αὐτῆς, σημειῶνω προηγουμένως ἐδῶ μὲ κάθε συντομία καὶ **ὠρισμένα διδάγματα.**

✓ Πρῶτον, **ὅτι ἡ ἀμαρτία εἶνε ἡ ρίζα ὅλων τῶν κακῶν καὶ τῶν ἀσθενειῶν.** Λόγω ἀμαρτιῶν εἶχε ἀσθενήσει τὸ σῶμα τοῦ παραλύτου καὶ εἶχε καταντήσει ἐρείπιο. Γι' αὐτὸ ὁ Χριστὸς τοῦ δίνει πρῶτα τὴν ἄφεσι τῶν ἀμαρτιῶν καὶ ἔπειτα τὸν θεραπεύει ἀπὸ τὴν ἀσθενειά του. Αὐτὸ ψάλλουμε στὸν Παρακλητικὸ κανόνα· «*Ἀπὸ τῶν πολλῶν μου ἀμαρτιῶν ἀσθενεῖ τὸ σῶμα, ἀσθενεῖ μου καὶ ψυχὴ*» (μεγαλυν.).

✓ Δεύτερο διδάγμα, **ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ ἰατρὸς ψυχῶν καὶ σωμάτων,** καὶ τὸ **φάρμακο** ποὺ θεραπεύει σῶμα καὶ ψυχὴ εἶνε **ἡ μετάνοια.** Ὁ παράλυτος μαζί μὲ τὴ συγχώρησι τῶν ἀμαρτημάτων λαμβάνει ἀπὸ τὸ Χριστὸ τὴν ἴδια ὥρα καὶ τὴν θεραπεία τοῦ σώματος. Ἀκούει ἀπὸ αὐτὸν καὶ τὸ «*Ἀφέωνταί σοι αἱ ἀμαρτίαι σου*» καὶ τὸ «*Ἐγειρε καὶ ἄρον τὸν κράβατόν σου καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου*» (Μάρκ. 2,5,11).

✓ Τρίτον, **ὅτι ἡ πίστις κάνει θαύματα.** Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε καὶ παρακάτω στὴν ὁμιλία μας.

✓ Τέταρτον καὶ σπουδαιότερο ἐξ ὅλων, **ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶνε καὶ Θεός,** καὶ γι' αὐτὸ μπορεῖ νὰ συγχωρῇ ἀμαρτίες, ἐξουσία ποὺ ἀνήκει

μόνο στὸ Θεό. Αὐτὸ ἀποδεικνύεται ἀναντιρρήτως διὰ τοῦ θαύματος τῆς θεραπείας τοῦ παραλύτου καὶ ἀποστομώνονται οἱ ἀντίδικοι.

Σήμερα ὅμως ἀφήνω τὰ διδάγματα αὐτὰ καὶ ἐφιστῶ τὴν προσοχή σας σ' ἓνα ἄλλο σημεῖο τῆς περικοπῆς τοῦ εὐαγγελίου. Προτοῦ ὅμως νὰ σᾶς πῶ τὴ σκέψι μου, ἐλάτε νὰ πλησιάσουμε γιὰ λίγο καὶ **νὰ δοῦμε τὸν παραλυτικὸ.**

***

Σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς Καπερναοῦμ, ἀγαπητοί μου, ζοῦσε ἓνας νέος μὲ διαρκῆ σύντροφο τὴ θλίψι. Ἀσθένεια σοβαρὴ, ἀγιάτρευτη, **παράλυσι ὅλου τοῦ σώματος,** τὸν εἶχε καρφώσει στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου μὲ μύριες δυσκολίες στὴν καθημερινή του ζωὴ. Μπορεῖτε νὰ φανταστήτε τίς ἀνάγκες του; Ἦταν ἓνας νεκρὸς ἄταφος· πόδια εἶχε καὶ πόδια δὲν εἶχε, χέρια εἶχε καὶ χέρια δὲν εἶχε. Ἦταν ὅπως ζοῦσε ἐκεῖ στὴ γωνιά του, ἓνα μόνο περιμένε· νὰ ἔρθῃ κάποιος νὰ δώσῃ τέρμα στὴν τλαιπωρία του, νὰ τὸν λυτρώσῃ ἀπὸ τοὺς πόνους του. Κι αὐτὸς ἦταν – ποῖός; ὁ θάνατος, ἀφοῦ γιαιτρεῖα γι' αὐτὸν δὲν ὑπῆρχε.

Ἄ **ὁ θάνατος!** Τὸν τρέμουν οἱ πλοῦσιοι, γιὰ τὸν χωρίζε ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ τους· οἱ φτωχοὶ ὅμως, οἱ ἄρρωστοι, οἱ παράλυτοι σὰν αὐτόν, οἱ μεγάλοι δυστυχεῖς, τὸν περιμένουν ὡς εὐεργέτη, ὡς λύτρωσι ἀπὸ τὰ δεινὰ τους· γιὰ τὴν ἔρχεται νὰ τοὺς δώσῃ ἐκεῖνο ποὺ δὲν τοὺς ἔδωσε κανεὶς ἄλλος, τὴν ἀνάπαυσι. Περιμένει λοιπὸν καὶ ὁ παράλυτος τὸ θάνατο.

Ἄλλ' ἐνῶ περίλυπος μετροῦσε τὰ χρόνια τῆς ζωῆς του, μιὰ μέρα φτάνει στ' αὐτιά του μιὰ λέξις, **ἀκούει ἓνα ὄνομα· «Ἰησοῦς»!** Κάποιος λέει τὸ ὄνομα αὐτό. Μιλάει γιὰ κάποιον ποὺ ἔχει δύναμι καὶ διώχνει δαίμονες, ποὺ συμπονεῖ τοὺς ἀνήμπορους καὶ βοηθάει τοὺς φτωχοὺς, ποὺ μπορεῖ νὰ γιαιτρέψῃ ἀρρώστιες ἀνίατες, ποὺ καὶ νεκροὺς ἀκόμα ἀνασταίνει· σπλαχνίζεται τοὺς καταφρονημένους, τοὺς κάνει νὰ ἐλπίζουν κι αὐτοί, δίνει φτερὰ στὴν

ψυχή, σφουγγίζει τὰ δάκρυα αὐτῶν ποὺ πενθοῦν τοὺς νεκρούς.

Αὐτὸ τὸ ὄνομα, «*Ἰησοῦς*», κάνει τὸν παράλυτό μας ν' ἀναθαρρήσει. Ὅταν τ' ἄκουσε νὰ τὸ λένε, μιὰ χρυσοῦ ἀκτίνα φώτισε τὸ σκοτάδι τῆς ψυχῆς του. Ρωτάει γι' αὐτὸν καὶ πολλὰ καλὰ μαθαίνει. Ὅποιον ἀγγίξει, τοῦ λένε, τὸ ἅγιο χέρι του, λυτρώνεται ἀπὸ ὅποια ἀρρώστια κι ἂν πάσχη. Μέσα του λοιπὸν γεννιέται ἡ ἐπιθυμία νὰ δῆ αὐτὸν τὸν Ἰησοῦ. Φωνάζει καὶ παρακαλεῖ: **Θέλω νὰ μὲ πᾶτε στὸν Ἰησοῦ!**

Καὶ τότε **παρουσιάζονται τέσσερις ἄνθρωποι**. Ὡ, πόσο μοῦ ἀρέσει νὰ σκέπτομαι τοὺς τέσσερις αὐτοὺς ἀνθρώπους! Ποιοὶ νὰ ἦταν; Νὰ ἦταν ἡ μητέρα - πρώτη; ποὺ καὶ βουναὺ ὑπερηφᾶ γιὰ νὰ δῆ καλὰ τὸ σπλάχνο της; Νὰ ἦταν ὁ πατέρας - δεύτερος, ποὺ καὶ πελάγη σχίζει χάριν τοῦ παιδιοῦ του; Νὰ ἦταν ὁ ἀδελφός του - τρίτος, ποὺ μαζί μεγάλωσαν; Νὰ ἦταν - τέταρτος καὶ κάποιος καλὸς φίλος του; (ἂν καὶ ἓνα ῥητὸ λέει ὅτι «*τῶν μὲν εὐτυχοῦντων πολλοὶ οἱ φίλοι, τῶν δὲ δυστυχοῦντων οὐδ' αὐτοὶ οἱ γεννήτορες*»); Δὲν γνωρίζουμε, δὲν μᾶς τὰ λέει αὐτὰ τὸ εὐαγγέλιο.

Ὅποιοι κι ἂν ἦταν, εἶνε **θαυμαστὴ ἡ ἀγάπη** τους· μὲ συγκινεῖ ἡ στάσι καὶ ἡ συμπαράστασί τους. Γιατὶ ζοῦμε σὲ χρόνια ἀσπλαχνίας, χρόνια ποὺ «*διὰ τὸ πληθυνθῆναι τὴν ἀνομίαν*» *ψυχράνθηκε «ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν»* (Ματθ. 24,12).

Ἄν αὐτὸς ὁ παράλυτος ζοῦσε **στὰ τωρινὰ μας χρόνια** καὶ φώναζε μέσα ἀπ' τὸ δωμάτιό του «*Βοηθήστε με*», ὄχι τέσσερις, **οὔτε ἓνας** δὲν θὰ προσφερόταν νὰ τὸν βοηθήσει! Λέω ψέματα, ἀδελφοί μου, λέω ὑπερβολές; μαρτυρήστε σεῖς, ποὺ βλέπετε καλύτερα ἀπὸ ἕνα τὴν κοινωνία. Σήμερα, ποὺ βλέπουμε τὸ γυιὸ καὶ πετάει ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι τὸν πατέρα καὶ τὸν κλείνει στὸν ἀχυρῶνα νὰ πεθάνη ἐκεῖ; σήμερα, ποὺ γυναῖκα φαρμακώνει τὸν ἄντρα της; σήμερα, ποὺ ἄντρας σκοτώνει καὶ κομματιάζει τὴν γυναῖκα του; σήμερα, ποὺ καὶ μανάδες πετοῦν τὰ παιδιὰ τους σὰν γατάκια στὰ χαντάκια; Γι' αὐτὸ λέω ὅτι εἶνε θαυμαστὴ ἡ ἀγάπη τῶν τεσσάρων ἐκείνων ποὺ πῆραν στὸν ὦμο τὸν παράλυτο καὶ τὸν ἔφεραν στὸ Χριστό.

Καὶ ὄχι μόνο ἡ ἀγάπη ἀλλὰ **καὶ ἡ πίστι τους εἶνε θαυμαστὴ**. Εἶχαν πίστι μεγάλη. Γιατὶ ὅταν ἔφτασαν στὸ σπίτι ὅπου δίδασκε ὁ Χριστός, βρῆκαν τόσο κόσμο ποὺ δὲν ἄφηνε δίοδο νὰ πλησιάσουν. Μὰ αὐτοὶ δὲν ἀπογοητεύθηκαν. Καὶ τί μηχανεύθηκαν· ἀνέβηκαν στὴ στέγη, τὴν ξεσκέπασαν, κι ἀπὸ ἑκεῖ μὲ σχοινιά κατέβασαν τὸν παράλυτο μπροστὰ στὸ Χριστό! Δὲν σὰς κάνει ἐντύπωσι τί ἐπιχείρησαν; Ἄν δὲν

εἶχαν πίστι, ὄχι αὐτὸ δὲν θὰ ἐπιχειροῦσαν, ἀλλ' οὔτε κἂν θὰ τὸν σήκωναν ἀπὸ τὴ γωνιά του. Καλὰ κάθεσαι ἐδῶ ὅπως εἶσαι, θὰ τοῦ ἔλεγαν· τί θέλεις τώρα νὰ σὲ μεταφέρουμε; ἂν μετακινήθης, μπορεῖ ἡ κατάστασί σου νὰ ἐπιδεινωθῆ· κ' ἔπειτα εἶσαι σίγουρος πὼς αὐτὸς ὁ Χριστὸς μπορεῖ νὰ σὲ κάνη καλά;... Δὲν τὰ εἶπαν αὐτά. Μὲ τὴν πίστι τους τὸν σήκωσαν, μὲ τὴν πίστι τους τὸν μετέφεραν, μὲ τὴν πίστι τους τὸν κατέβασαν ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτὸ τὸ εὐαγγέλιο λέει ὅτι «*ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν*» τὸν θεράπευσε (Μάρκ. 2,5).

* * *

Ἡ συμπεριφορὰ τῶν τεσσάρων αὐτῶν ἐυγενικῶν ἀνθρώπων, ἀδελφοί μου, μᾶς διδάσκει τοῦτο τὸ σπουδαῖο· ὅταν ἓνας δικός μας ἄνθρωπος ἀσθενῆ, ἐμεῖς νὰ προσευχώμαστε καὶ νὰ παρακαλοῦμε τὸ Θεὸ γι' αὐτὸν καὶ νὰ ζητοῦμε τὴ βοήθειά του, ἀλλ' ὅλα αὐτὰ νὰ γίνονται μὲ πίστι, **ὄχι μὲ μισὴ καρδιά** ἀλλὰ μὲ ὀλόψυχη προσφυγὴ στὸν Κύριο.

Τὴν πίστι τῶν τεσσάρων αὐτῶν ἀνθρώπων **ἂς ζηλώσουμε**· καὶ αὐτὴν ἂς ζητήσουμε ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ μᾶς δώση, νὰ τὴ χάριση καὶ σ' ἐμᾶς· ἂν ὄχι ἐξ ἴσου, ἔστω σὲ κάποιο βαθμό. Μόνο ἔτσι μποροῦμε νὰ τὴν ἀποκτήσουμε· γιατί ἡ πίστι εἶνε **δῶρο τοῦ Θεοῦ** στοὺς ταπεινοὺς.

Ἔχουμε ἀνάγκες οἰκογενειακές; **Νὰ πιστεύουμε** ὅτι ὁ Χριστὸς μπορεῖ νὰ μᾶς ἐλαφρώση τὸ φορτίο τῆς οἰκογενείας.

Ἔχουμε συγγενῆ ἀρρωστο; Πάλι **νὰ πιστεύουμε** στὸ μεγάλο Ἰατρό, ἐκεῖνον ποὺ μπορεῖ νὰ δώση τὴν θεραπεία στὸν ἄνθρωπό μας ἀκόμα καὶ ὅταν ἡ ἀνθρώπινη ἐπιστήμη τῆς ἱατρικῆς καταθέτη τὰ ὄπλα καὶ δηλώνη ἀδυναμία νὰ βοηθήσει τὸν ἀσθενῆ μας. Ὁ θεόπνευστος λόγος λέει· «*Ἀσθενεῖ τις ἐν ὑμῖν; προσκαλεσάσθω τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας, καὶ προσευξάσθωσαν ἐπ' αὐτὸν ἀλείψαντες αὐτὸν ἐλαίῳ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου· καὶ ἡ εὐχὴ τῆς πίστεως σώσει τὸν κάμνοντα*» (Ἰακ. 5,14-15). Ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ μπορεῖ νὰ δώση ὅ,τι δὲν μόρεσαν νὰ δώσουν ὅλα τὰ φάρμακα καὶ οἱ γιατροὶ τοῦ κόσμου. Ἄν μὲν μᾶς ἀκούση ὁ Θεός, ἂς τὸν προσκυνήσουμε μὲ εὐγνωμοσύνη. Δὲν μᾶς ἄκουσε κι ὁ ἀσθενής μας πέθανε; Καὶ πάλι ἂς τὸν προσκυνήσουμε κι ἂς τὸν δοξάσουμε· **νὰ πιστεύουμε** ὅτι ὁ Θεὸς μιὰ μέρα θὰ τὸν ἀναστήσει καὶ θὰ τὸν δοῦμε πάλι· γιατί **ὑπάρχει ζωὴ αἰώνια**.

Μακάρι κ' ἐμεῖς, πιστεύοντας καὶ ἀγαπώντας τὸ Χριστὸ ὅπως οἱ τέσσερις τοῦ εὐαγγελίου, **ν' ἀξιοθούμε αὐτῆς τῆς ζωῆς**· ἀμήν.

(f) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoο.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2272	Κυρ. Γ' Νηστ. Σταυρ/σεως (Μάρκ. 8,34 – 9,1) 22 Μαρτίου 2020	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ὁ τίμιος σταυρὸς διδάσκαλός μας

Ἡ Μεγάλη Τεσσαρακοστή, ἀγαπητοί μου, εἶνε περίοδος ἀγώνων πνευματικῶν. Τὴν περίοδο αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία μας μᾶς καλεῖ ἰδιαιτέρως ν' ἀγωνιστοῦμε καὶ νὰ πολεμήσουμε τοὺς **τρεις μεγάλους ἐχθρούς** τῆς ψυχῆς μας. Ποιοὶ εἶνε αὐτοί; Ὁ ἁμαρτωλὸς **κόσμος** εἶνε ὁ ἕνας, ὁ **διάβολος** εἶνε ὁ δεύτερος, καὶ ὁ τρίτος ἡ **σάρκα**. Ἐναντίον αὐτῶν τῶν ἐχθρῶν πρέπει νὰ πολεμήσουμε μέχρι θανάτου. Καὶ θὰ τοὺς πολεμήσουμε ἀντιτάσσοντας τὶς ἀρετές· τὰ ὄπλα δηλαδὴ τῆς νηστείας, τῆς προσευχῆς, τῆς μετάνοίας, τῆς ἐλεημοσύνης.

Ἄλλ' ἐπειδὴ στὸν πόλεμο αὐτόν, ποὺ εἶνε ὕπουλος, κουραστικὸς καὶ πιὸ ἐπικίνδυνος ἀπ' τοὺς ἄλλους πολέμους, ὑπάρχει φόβος νὰ κουραστοῦμε, ν' ἀπογοητευθοῦμε καὶ νὰ καταθέσουμε τὰ ὄπλα, γι' αὐτὸ ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία προβλέπει, καὶ σήμερα ποὺ φτάσαμε στὸ μέσον τῆς Τεσσαρακοστῆς προβάλλει γιὰ ἐνίσχυσι ἐμπρός μας τὸν **τίμιο σταυρό**.

Ὁ τίμιος σταυρὸς εἶνε **ἡ σημαία τοῦ Χριστιανοῦ**. Καὶ ὅπως ὁ στρατιώτης ὅταν βλέπη ἐπάνω στὴ μάχη ν' ἀνεμίξη ἡ σημαία τῆς πατρίδος του συγκινεῖται, παίρνει θάρρος, ἐμψυχώνεται καὶ ἀγωνίζεται μὲ νέα δύναμι, ἔτσι καὶ ὁ Χριστιανὸς ὅταν βλέπη τὸ σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ παίρνει θάρρος, μεγάλο θάρρος.

***

Χριστιανὲ ἀδελφέ· σήμερα, Τρίτη Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν, ὄχι ἀπλῶς νὰ προσκυνήσης τὸν τίμιο σταυρό, ἀλλὰ καὶ νὰ σταθῆς νὰ τὸν μελετήσης μὲ πόθο, καὶ τότε θὰ διδαχθῆς ὑψηλὰ μαθήματα. Ἄς γίνῃ λοιπὸν σήμερα ὁ **τίμιος σταυρὸς διδάσκαλός μας**. Ὑπάρχει ἄλλος δάσκαλος μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν σταυρό; Διδάσκει τὸν πλούσιο, διδάσκει τὸν φτωχό, διδάσκει τὸν θλιμμένο, διδάσκει τὸν ἁμαρτωλό.

● **Ὁ σταυρὸς διδάσκει τὸν πλούσιο**. Θέλετε ν' ἀκούσετε τί ἔχει νὰ τοῦ πῆ;

Πρέπει ν' **ἀγαπήσης**, τοῦ λέει, **τὸν φτωχό** ὅπως ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς ἀγάπησε ἐσέ-

να καὶ ὅλους ἐσᾶς τοὺς θνητοὺς τῆς γῆς. Γιατὶ φτωχοὶ εἴστε μπροστά του ὅλοι.

Τί ἦταν ἀλήθεια ὁ Χριστός; Βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν, ὁ Κύριος τοῦ παντός. Πλούτη εἶχε ἄπειρα, ἀμέτρητα· πλούτη του ἡ ἀγάπη καὶ τὸ ἔλεός του, πλούτη του οἱ ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι, πλούτη του τὰ ἀστέρια καὶ οἱ γαλαξίες τοῦ στερεώματος, ἄπειρος πλοῦτος του ἡ ἀγάπη τοῦ οὐρανοῦ Πατρός του πρὸς αὐτόν. Καὶ ὅμως αὐτός, ὁ πάμπλουτος Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, τόσο πολὺ ἀγάπησε ἐμᾶς τοὺς πένητες, ὥστε ἦρθε κοντά μας· ἄφησε καὶ πλούτη καὶ θρόνο καὶ οὐρανοὺς, φόρεσε σάρκα ἀνθρώπινη, «ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη καὶ ἐν τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη» (Βαρ. 3,38). Αὐτός, «ὁ μακάριος καὶ μόνος δυνάστης, ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καὶ κύριος τῶν κυριευόντων» (Α' Τιμ. 6,15), «**δι' ὑμᾶς ἐπτώχευσε πλούσιος ὢν**» (Β' Κορ. 8,9· πρβλ. Ἐφ. 2,4).

Φαντασθῆτε ἓνα βασιλιά ν' ἀφήνῃ τὸ θρόνο, ν' ἀποβάλλῃ τὰ μεταξωτὰ ρούχα, νὰ φορᾷ τὰ κουρέλια ἐνὸς ζητιάνου, νὰ φεύγῃ ἀπ' τὸ παλάτι χωρὶς ἀκολουθία, νὰ φτάνῃ στὴν καλύβα ἐνὸς φθισικοῦ, νὰ μπαίνη καὶ νὰ κάθεται ἐκεῖ προσφέροντάς του κάθε βοήθεια. Ὑπάρχει πάνω στὴ γῆ τέτοιος βασιλιάς; Δὲν ξέρω. Ἄν δὲν ὑπάρχη ἄλλος, ὑπάρχει ὅμως ὁ **Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός**. Αὐτὸς ταπεινώθηκε ὅσο κανένας βασιλιάς τοῦ κόσμου. Ἄφησε τὰ παλάτια τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἦρθε ἐδῶ στὴν καλύβα ποὺ λέγεται γῆ· τόση ἀγάπη καὶ ἐνδιαφέρον ἔδειξε ὁ Χριστὸς στὸν φτωχὸ καὶ δυστυχισμένο ἄνθρωπο. Τέτοιο λοιπὸν ἐνδιαφέρον καὶ ἀγάπη ἂς δείχνουν οἱ πλούσιοι γιὰ ὅλους τοὺς φτωχοὺς ἀδελφούς των. Ὡσεῖς ποὺ ἔχετε οἰκονομικὴ εὐχέρεια, ὁ Χριστὸς ἔδωσε τὸ τίμιο αἷμα του· ἐσεῖς δὲν θὰ θυσιάσετε λίγα χρήματα γιὰ τὴν ἀγάπη του;

Ἡ μελέτη τοῦ τιμίου σταυροῦ ἐμπνέει στὸν πλούσιο συμπάθεια, εὐσπλαχνία, ἐνδιαφέρον συμπόνια, θυσία γιὰ τὸν φτωχό. Μὲ μιὰ λέξι ὁ σταυρὸς τοῦ **ἐμπνέει τὴν ἀγάπη**.

● Ὁ σταυρὸς ὁμῶς **διδάσκει καὶ τὸν φτωχό**. Διότι ὁ ἐπ’ αὐτοῦ θυσιασθεὶς **Κύριος** δὲν ἐζησησε ζωὴ πολυτελείας καὶ ἀνέσεων· ἐζησησε μὲ κόπο καὶ ἰδρώτα, στενότητα καὶ στερήσεις, ἀστεγος καὶ ἀκτῆμων, **φτωχὸς στὸ ἔπακρο**. Ὅσοι λοιπὸν εἴμαστε φτωχοὶ μὴ ξεχνᾶμε, ὅτι «ὁ ἀρχηγὸς τῆς σωτηρίας ἡμῶν» (Ἐβρ. 2,10) ἐζησησε καὶ πέθανε φτωχός· κι ὅτι εἶνε πολὺ προτιμότερη ἢ **τίμια φτώχεια** ἀπὸ θησαυροὺς ποὺ μαζεύει μὲ τὸ φτυαρί ἢ ἀδικία. Γι’ αὐτὸ ὁ τίμιος σταυρὸς ἔχει νὰ πῆ καὶ στὸν φτωχό·

Εἶσαι φτωχός, ἀλλὰ **ἔχεις μιὰ καλύβα**· ὁ Χριστὸς δὲν εἶχε τίποτα. «Οἱ ἀλεποῦδες», ἔλεγε, «ἔχουν φωλιές νὰ μποῦνε καὶ τὰ πουλιὰ τοῦ οὐρανοῦ κάπου βρίσκουν νὰ μείνουν, μὰ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου (=ἐγώ) δὲν ἔχει ποῦ νὰ γείρη τὸ κεφάλι» (Ματθ. 8,20. Λουκ. 9,58). Εἶσαι φτωχός, μὰ ὅταν ἀρρωστήσης **θὰ βρεθῆ ἓνα κρεβάτι** νὰ ξαπλώσης· ὁ Χριστὸς ὁμῶς πέθανε ὄχι πάνω σ’ ἓνα κρεβάτι ἀλλὰ πάνω σ’ ἓνα σταυρό, ἐκεῖ «*παρέδωκε τὸ πνεῦμα*» (Ἰω. 19,30).

Ζῆσε μὲ φτώχεια, ἀλλὰ μὲ χέρια τίμια, μέτωπο καθαρὸ καὶ καρδιὰ ἀγαθὴ. Κι ἂν δὲν κάθῃσαι τώρα σὲ πολυθρόνες καὶ ἀνάκλιτρα, ὅταν ἔλθῃ ὁ Χριστὸς ἐν τῇ δόξῃ του **θὰ καθήσης κ’ ἐσὺ σὲ «θρόνο»**, ποὺ ἐτοιμάζει γιὰ ἐκείνους ποὺ τὸν ἀκολουθοῦν πιστά (πρβλ. Ματθ. 19,28) καὶ θ’ ἀναδειχθοῦν στὸ τέλος νικηταί (πρβλ. Ἀπ. 3,21). Δὲν βλέπεις; ὁ σταυρὸς, αὐτὸ τὸ τραχὺ ξύλο, ἔγινε ὁ λαμπρὸς θρόνος τοῦ φτωχοῦ Ναζωραίου.

● Ὁ σταυρὸς, ἀκόμα, **διδάσκει τὸν θλιμμένο**, εἶνε ἢ **παρηγορία** κάθε πονεμένου. Τί; χύνεις δάκρυα στὴ ζωὴ αὐτῆ; πεινᾷς; στερεῖσαι; εἶσαι ἀρρωστος; σὲ συκοφαντοῦν; σὲ καταδιώκουν; Ὁ σταυρὸς λοιπὸν σοῦ λέει·

Σήκωσε μὲ θάρρος τὸ σταυρό. Μὴ ξεχνᾷς, ὅτι ὅλα αὐτὰ ποὺ ὑποφέρεις τὰ ὑπέφερε καὶ ὁ Χριστός. Ἡ θλίψι σου εἶνε ἓνας σταυρὸς ποὺ πρέπει κ’ ἐσὺ νὰ τὸν σηκώσης μὲ ὑπομονή, ὅπως ὁ Χριστὸς σήκωσε τὸ δικό του σταυρό. Καὶ ἂν στὸ δρόμο κουραστῆς, δὲν θὰ σ’ ἀφήσῃ μόνο· ἐκεῖνος θὰ σοῦ στείλῃ κάποιον Κυρναῖο (βλ. Ματθ. 27,32. Μάρκ. 15,21. Λουκ. 23,26) νὰ σὲ βοηθήσῃ.

Τὸ σταυρὸ ποὺ σηκώνεις σήκωσαν πρωτύτερα ἄλλοι πολλοί. Ἄν τώρα συγκρίνης τὸ δικό σου σταυρὸ μ’ ἐκείνους ποὺ σήκωσαν οἱ ἄγιοι μάρτυρες, θὰ βρεθῆ **πολὺ μικρός**. Ἄν μάλιστα τὸν συγκρίνης μὲ τὸ σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ, θὰ δῆς ὅτι τὰ δικά σου βάσανα, ὅσο μεγάλα κι ἂν φαίνωνται, εἶνε ἐλαφρὰ σὰν ἄχυρο ἐμπρὸς σ’ ἓνα βουνὸ ἀπὸ μολύβι. Κανείς δὲν πόνεσε, δὲν ἔκλαψε, δὲν βασανίστηκε, δὲν μαρτύρησε σὰν τὸ Χριστό. Γι’ αὐτὸ ἀτενίζοντας τὸν σταυρὸ του **παρηγορεῖσαι καὶ ὑπομένεις**.

● Ὁ τίμιος σταυρὸς δὲν εἶνε μόνο ὁ διδάσκαλος τῶν πλουσίων, ὁ ποδηγέτης τῶν φτωχῶν, ἢ παρηγορία τῶν δυστυχισμένων· εἶνε ἀκόμη καὶ ὁ χειραγωγὸς τῶν ἁμαρτωλῶν στὴν σωτηρία. **Διδάσκει τὸν ἁμαρτωλό**.

Οἱ ἁμαρτωλοὶ παλεύουν οἱ ταλαίπωροι μέσα στὰ κύματα καὶ κινδυνεύουν νὰ πνιγοῦν. Πόση χαρὰ αἰσθάνεται ἓνας **ναυαγὸς** ὅταν μέσα στὸ σάλο τῶν κυμάτων βρῆ μιὰ σανίδα, ἓνα ξύλο! τὸ ἀρπάζει ἀμέσως, τὸ ἀγκαλιάζει, γιὰτὶ αὐτὸ μπορεῖ νὰ τὸν σώσῃ. Τὸ ἴδιο γίνεται καὶ μὲ τὸν ἁμαρτωλό· **σανίδα σωτηρίας** εἶνε ὁ τίμιος σταυρὸς, **σωσίβιο** τοῦ ἁμαρτωλοῦ.

Μόνο, ἁμαρτωλὲ ἀδελφέ μου, **μὴν ἀπελπίζεσαι**. Καὶ γιὰ σένα σταυρώθηκε ὁ Χριστός, καὶ γιὰ τὰ δικά σου ἐγκλήματα ἔχυσε τὸ ἅγιο αἷμα του. Μιὰ σταλαγματιὰ τοῦ αἵματος τοῦ Κυρίου ξεπλένει ὅλα τὰ ἁμαρτήματα. **Μετανόησε** καὶ ζήτησε νὰ συγχωρηθῆς στὸ ἱερὸ μυστήριον τῆς μετανόιας καὶ ἐξομολογήσεως.

* * *

Ἀγαπητοί μου! Ὁ Χριστὸς μᾶς ἀξίωσε σήμερα νὰ προσκυνήσουμε τὸ σταυρὸ του. Ἄλλὰ δὲν φτάνει μόνο ὁ ἀσπασμὸς του. Ὁ σταυρὸς πρέπει νὰ γίνῃ τὸ **ἀλφαβητάριό** μας, τὸ **ἀναγνωστικό** μας στὸ σχολεῖο τοῦ Ἰησοῦ.

Εἴμαστε **πλούσιοι**; Ἄς συλλαβίσουμε ἐκεῖ τὴ διδασκαλία ποὺ μὲ τὸ αἷμα του ἔγραψε ὁ Λυτρωτής· **Ἀγαπήστε τοὺς φτωχοὺς** ὅπως τοὺς ἀγάπησα κ’ ἐγώ.

Εἴμαστε **φτωχοί**; Ἐκεῖ πάλι ἄς διαβάσουμε τὴν θεία προτροπὴ του· **Ζῆστε μὲ ἀγιωσύνη**, τιμιότητα, ἐργατικότητα, ὅπως ἔζησα κ’ ἐγώ.

Εἴμαστε **βασανισμένοι**; Ἄς διαβάσουμε, καὶ πάλι θὰ δοῦμε γεγραμμένο ἐκεῖ· «*Ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε· ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον*» (Ἰω. 16,33).

Εἴμαστε, τέλος, **ἁμαρτωλοί**; Ἐμεῖς πρὸ παντὸς ἄς διαβάσουμε τὰ σημερινὰ λόγια· «*Τί ὠφελήσει ἄνθρωπον ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῆ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ;*» (Μάρκ. 8,36).

Ἄν μάθης νὰ μελετᾷς τὸ σταυρὸ, αὐτὸς θὰ γίνῃ ὁδηγὸς καὶ βοηθὸς σου. Καὶ θ’ ἀξιωθῆς **νὰ τὸν δῆς τὴν ἡμέρα τῆς Κρίσεως** νὰ λαμποκοπᾷ σὰν τὸν ἥλιο. Μακάρι τότε νὰ τὸν προκυνήσουμε καὶ νὰ ποῦμε· Χαῖρε σταυρέ, θρόνε τοῦ Δεσπότη. Προστάτεψε τὸν κόσμον. Εὐλόγησε τοὺς πιστοὺς. Παῦσε τοὺς πολέμους. Φέρε εἰρήνη στοὺς λαοὺς. Ὁδήγησε σὲ μετάνοια κάθε ἁμαρτωλό. Παρηγόρησε τοὺς θλιμμένους. Ἀξίωσέ μας νὰ προσκυνήσουμε τὰ πάνσεπτα πάθη καὶ νὰ πανηγυρίσουμε τὴν ἔνδοξο ἀνάστασι τοῦ Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ!

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - "Ἔτος ΑΖ" Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2275	Κυριακὴ Δ' Νηστειῶν (Μάρκ. 9,17-31) 29 Μαρτίου 2020	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Φταίει ἡ ἀδιαφορία τῶν γονέων

«Καὶ ἐπηρώτησε τὸν πατέρα αὐτοῦ· Πόσος χρόνος ἐστὶν ὡς τοῦτο γέγονεν αὐτῷ; ὁ δὲ εἶπε· Παιδιόθεν» (Μάρκ. 9,21)

Ἡ ἱστορία, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡ ἱστορία τοῦ θαύματος ποὺ διηγεῖται τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο (βλ. Μάρκ. 9,17-31), λίγο ἢ πολὺ εἶνε γνωστὴ σὲ ὅλους. Σήμερα, Τετάρτη (Δ') Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν, ὁ εὐαγγελιστὴς Μάρκος περιγράφει πῶς ὁ **Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς θεράπευσε ἓνα δαιμονιζόμενο νέο**, τὸν ὁποῖον ἔφερε σ' αὐτὸν ὁ πατέρας, γιὰ τὸ παιδί βασανιζόταν φοβερά.

Γύρω ἀπὸ τὴν ἱστορία αὐτή, κάθε φορὰ ποὺ τὴν ἀκοῦμε στὴν ἐκκλησία ἢ τὴ διαβάζουμε κατ' ἰδίαν, **πόσα διδάγματα δὲν βγαίνουν!** Τί ἀπ' ὅλα αὐτὰ νὰ πάρουμε σήμερα ὡς θέμα γιὰ τὸ κήρυγμά μας; ✓ **Νὰ μιλήσουμε γιὰ τὴν ἀξιολύπητη κατάστασι τοῦ νέου, ποὺ ἓνα φοβερὸ δαιμόνιο τὸν χτυποῦσε μὲ σκοπὸ νὰ τὸν θανατώσῃ, τὸν ἔρριχνε ἄλλοτε στὴ φωτιά καὶ ἄλλοτε στὸ νερό, τὸν ἔκανε νὰ βγάξῃ ἀφροὺς ἀπὸ τὸ στόμα, νὰ τρίξῃ τὰ δόντια καὶ νὰ μένῃ ξερός;** ✓ **Νὰ ποῦμε γιὰ τὴν ἀδυναμία τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου, ποὺ δὲν μπόρεσαν τότε νὰ θεραπεύσουν τὸ παιδί;** ✓ **Νὰ ποῦμε γιὰ τὴν ὀλιγοπιστία τοῦ πατέρα, ποὺ ἦρθε στὸ Χριστὸ ὄχι μὲ πλήρη πίστι ἀλλὰ μὲ κάποια ἀμφιβολία, πιεζόμενος ἀπὸ τὴν ἀνάγκη;** ✓ **Νὰ ποῦμε γιὰ τὸν ἔλεγχο τοῦ Χριστοῦ γενικὰ πρὸς ὅλους «ᾧ γενεὰ ἄπιστος, ἕως πότε πρὸς ὑμᾶς ἔσομαι; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν;» (Μάρκ. 9,19);** ✓ **Νὰ θαυμάσουμε τὴ δύναμι τοῦ Χριστοῦ, ποὺ μ' ἓνα λόγο τοῦ ἔδιωξε τὸ δαιμόνιο καὶ θεράπευσε τὸν νέο;** ✓ **Ἡ ἀκόμη ν' ἀναλύσουμε τὴ σύντομη θεραπευτικὴ συνταγὴ ποὺ ἔδωσε γιὰ ὅλες τὶς σωματικὲς καὶ ψυχικὲς ἀσθενεῖές μας λέγοντας «Τοῦτο τὸ γένος (τῶν δαιμόνων δηλαδὴ) ἐν οὐδενὶ δύναται ἐξελεθῆν ἐἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστεία»;** (ἐ.ἀ. 9,29). Δηλαδὴ· Ἄμαρτωλοὶ ἀσθενεῖς, προσεύχεσθε καὶ νηστεύετε! Προσευχὴ καὶ νηστεία εἶνε τὰ δύο ἀποτελεσματικὰ φάρμακα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ

σώματος, τὰ πανίσχυρα ὄπλα μὲ τὰ ὁποῖα μπορεῖτε νὰ νικήσετε τὶς λεγεῶνες τῶν δαιμονίων ποὺ σᾶς ταλαιπωροῦν.

Πολλὰ τὰ διδάγματα. Ἀλλὰ τώρα, ἀφήνοντας αὐτὰ ἢ καὶ ἄλλα ἀκόμη ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς δώσῃ τὸ ἱερὸ κείμενο, ἀπ' ὅλο τὸ εὐαγγέλιο διαλέγω μόνο μία λέξι, ἐπάνω στὴν ὁποία θέλω νὰ στηρίξω τὴ σημερινὴ διδασκαλία· καὶ αὐτὴ εἶνε ἡ λέξι **«παιδιόθεν»** (ἐ.ἀ. 9,21).

***

Ὁ Χριστὸς, ἀγαπητοί μου, ὅταν βρέθηκε μπροστά του ὁ δυστυχισμένος νέος, στράφηκε πρὸς τὸν πατέρα καὶ τὸν ρώτησε· —Ἀπὸ πότε ὑποφέρει ἔτσι τὸ παιδί σου; Κ' ἐκεῖνος ἀπαντᾷ· —**«Παιδιόθεν»**, δηλαδὴ ἀπὸ τὰ μικρὰ του χρόνια. Ὁ Χριστὸς τὸν ρώτησε ὄχι γιὰ τὸν ἄγνωστο· ἐκεῖνος γνωρίζει τὰ πάντα· τὸν ρώτησε, γιὰ τὴν ἠθέλησε νὰ πάρῃ **ἀφορμὴ** ἀπ' τὴν ἀπάντησί του καὶ **νὰ μᾶς διδάξῃ ὅλους**, καὶ τὸν πατέρα τοῦ νέου καὶ ἐμᾶς τοὺς σημερινούς καὶ τοὺς γονεῖς ὄλων τῶν αἰώνων, ὅτι ἡ **αἰτία τῆς δυστυχίας τῶν παιδιῶν μας εἴμαστε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι**. Naί. Πολλὲς φορὲς τὰ παιδιά καταντοῦν στὴ θέσι τοῦ δαιμονιζομένου παιδιοῦ τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου ἐξ αἰτίας τῆς ἀδιαφορίας τῶν γονέων τους.

Τὰ παιδιά βέβαια, ἀπὸ τὴ γέννησί τους ἤδη, **δὲν εἶνε τελείως ἀθῶα**. Ἄς φαίνωνται ἀθῶα. Κάτω ἀπὸ τὸ χαμόγελο τοῦ μικροῦ καὶ κάτω ἀπὸ τὰ χαριτωμένα λογάκια του κρύβονται πολλὰ **ἐλαττώματα** ποὺ συχνὰ ξεφυτρώνουν, ὅπως π.χ· ἐγωισμὸς, ἰδιοτέλεια, θυμὸς, ἐπιμονὴ - πεῖσμα, φθόνος - ζήλεια, ψέμα, διαφορὲς ἰδιοτροπιές, πονηριά, κλοπὴ...· νὰ μερικὰ ἀπὸ τὰ ἐλαττώματα τῶν μικρῶν.

Αὐτὰ τὰ **«ἀγκάθια» τῆς ψυχῆς** τοῦ παιδιοῦ πρέπει **οἱ γονεῖς** νὰ προσπαθήσουν **νὰ τὰ ξεριζώσουν**. **Καὶ ἐγκαίρως!** Ἀλλοίμονο ἂν τ' ἀφήσουν, γιὰ τὸ τότε τὰ μικρὰ θὰ γίνουν μεγάλα· ὁ

μικρός ψεύτης θα ἐξελιχθῆ σὲ μεγάλο ἀπατε-
ῶνα, ὁ μικρός τσιγγούνης θα γίνῃ γέρος φι-
λάργυρος, ὁ μικρός θυμώδης θα καταλήξῃ φο-
νιάς, ὁ μικρός κλέφτης θα καταντήσῃ διαρρή-
κτης, ὁ πεισματάρης θα γίνῃ ἀναρχικός....

“Ὅσο τὸ παιδί εἶνε μικρὸ καὶ τὰ ἐλαττώματά
του πιὸ ἀπαλά, τρυφερὰ ἀκόμη, τότε πρέπει
ν’ ἀντιμετωπισθοῦν μὲ **φροντίδα σοβαρή**. Καὶ
τότε ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ ἐξουδετερωθοῦν. Ἀρ-
γότερα θὰ ἔνε πολὺ δύσκολο, ἴσως καὶ ἀδύνα-
τον. Εἶνε εὐκολώτερο νὰ ξερριζώσῃς ἓνα ἐλάτ-
τωμα ἀπὸ τὴν καρδιά ἐνὸς μικροῦ παρὰ ἀπὸ
τὴν καρδιά ἐνὸς ὠρίμου· καὶ ἀκόμη δυσκολώ-
τερο ἀπὸ τὴν καρδιά ἐνὸς γέρου. Τὸ ἐλάττω-
μα στὸν ὠριμο ἔχει ρίζες, καὶ στὸ γέρο ἔχει
γίνει πιὰ δέντρο ὀλόκληρο· δὲν εἶνε εὐκολο
νὰ τὸ ξερριζώσῃ κανεὶς. Στὸ μικρὸ παιδί ὅμως
τὸ ἐλάττωμα εἶνε ἀκόμη δεντράκι νεόφυτο
ποὺ μπορεῖς πιὸ εὐκολο νὰ τὸ ἀνασπᾶσῃς.

***

Γι’ αὐτό, ἀγαπητοί μου, πρέπει **οἱ γονεῖς νὰ
παρακολουθοῦν ἄγρυπνα** τὰ παιδιά τους, νὰ
τὰ προσέχουν, νὰ ἐξετάζουν τί κάνουν, γιὰ νὰ
εἶνε σὲ θέσι νὰ ἐπεμβοῦν νὰ τὰ διορθώσουν.

Καὶ μὲ ποιὰ μέσα μπορεῖ νὰ γίνῃ διορθωσι;
✓ Πρῶτα - πρῶτα μὲ **διδασκαλία**. Μὴ λησμονοῦ-
με ὅτι τὸ κάθε παιδί χρειάζεται χρόνο, ὥρες γιὰ
νουθεσία, ἀπὸ τὸν πατέρα καὶ ἰδίως ἀπὸ τὴ μη-
τέρα. Ἡ μάνα νὰ διδάξῃ στὸ παιδί νὰ ἀγαπᾷ τὸ
Θεὸ καὶ τὸν κόσμον γύρω του, νὰ τοῦ καλλιεργή-
σῃ τὴν κοινωνικότητα τοῦ εὐαγγελίου, νὰ τὸ
παιδέψῃ νὰ περιορίζῃ τίς ἀπαιτήσεις του, νὰ ἔ-
ῃ ἡρεμο καὶ ταπεινό, νὰ συγκρατῇ τὸ θυμὸ του,
νὰ συμπαθῇ καὶ νὰ βοηθᾷ κάθε ἄνθρωπο καὶ
μάλιστα ὅποιον βρίσκεται σὲ ἀνάγκη, νὰ τοῦ
μάθῃ τίς πρῶτες ἀπλὲς προσευχὲς καὶ νὰ τοῦ
δείξῃ πῶς νὰ κἀνῃ τὸ σταυρὸ του, νὰ τοῦ ἐμ-
πνεύσῃ νὰ σέβεται τοὺς μεγαλυτέρους, ν’ ἀ-
γαπᾷ τὴν ἀλήθεια, τὴν ἐργασία, τὴ συνέπεια,
νὰ τὸ συνηθίσῃ νὰ ἔνε τακτικὸ σὲ ὅλα.

✓ Ἡ διορθωσι ἐπιτυγχάνει ἰδίως μὲ τὸ **παράδει-
γμα** τῶν γονέων. Ἄς προσπαθοῦν νὰ τηροῦν
στὴν πρᾶξι ὅσα διδάσκουν μὲ λόγια. Καὶ ἀξίζει
χάριν τῆς καλῆς διαπαιδαγωγήσεως τοῦ παι-
διοῦ νὰ προσπαθοῦν νὰ ἔχουν μία κατὰ τὸ δυ-
νατὸν ἄψογη ζωή. Καὶ συγκεκριμένα· διδά-
σκουν τὸ παιδί νὰ λέῃ ἀλήθεια; πρῶτα αὐτοὶ
νὰ λένε τὴν ἀλήθεια. Τοῦ λένε νὰ σέβεται τοὺς
μεγαλυτέρους; πρῶτα αὐτοὶ νὰ δείχνουν σε-
βασμὸ στοὺς δικούς τους γέροντες γονεῖς.

Τὸ κατηχοῦν νὰ σέβεται τὸ Θεό; πρῶτα αὐτοὶ
νὰ τιμοῦν τὸ ἅγιο ὄνομά του καὶ νὰ τηροῦν τὸ
θέλημά του. Τοῦ συνιστοῦν νὰ ἐκκλησιάζεται;
πρῶτα αὐτοὶ νὰ ἔνε παρόντες στὴν ἐκκλησία.
Τὸ συμβουλεύουν νὰ ἐξομολογῆται; πρῶτα
αὐτοὶ νὰ περνοῦν ἀπὸ τὸ πετραχήλι. Τοῦ λένε
νὰ ἔχη συνέπεια; πρῶτα αὐτοὶ νὰ μὴ ἀθετοῦν
τὸ καθῆκον τους. Ἄν τὸ διδάσκουν νὰ μὴν κλέ-
βῃ, ἀλλὰ οἱ ἴδιοι κλέβουν, πῶς νὰ «πιάσῃ» ἡ
διδασκαλία τους; Πρὶν ἀπὸ τὰ λόγια χρειάζε-
ται πρῶτα παράδειγμα. Γιατί τὸ παιδί προσέ-
χει καὶ ὑπολογίζει κυρίως ὄχι τί λέει ἀλλὰ τί
κάνει ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα του, καὶ σύμ-
φωνα μὲ τὸ παράδειγμά τους ρυθμίζει καὶ τὴ
δική του ζωή. Τὸ ἔμπρακτο παράδειγμα εἶνε
ὁ καλύτερος δάσκαλος τοῦ παιδιοῦ.

✓ Ἄν ὅμως ἡ διδασκαλία καὶ τὸ καλὸ παράδει-
γμα δὲν ἀρκοῦν γιὰ διορθωσι, τότε οἱ γονεῖς
ἄς μεταχειριστοῦν καὶ **τὴν τιμωρία**. Ὑπάρχουν
παιδιά εὐαίσθητα, ποὺ μὲ μιὰ παρατήρησι ἀ-
μέσως βάζουν τὰ κλάματα· ὑπάρχουν ὅμως
καὶ παιδιά σκληρὰ, ποὺ δὲν παίρνουν ἀπὸ λό-
για, τὰ συμβουλεύεις καὶ δὲν ἀκοῦνε. Ἐκεῖ χρει-
άζεται τιμωρία· ὄχι ὑποχώρησι σὲ ἀπαιτήσεις
τους, ἐκκοπή τοῦ κακοῦ θελήματος· ὄχι νὰ γί-
νωνται ὅλα τὰ χατίρια, ἀλλὰ στερῆσι, νηστεία,
νὰ ἀπαλλάξῃ τὸ παιδί ἀπὸ ἐλαττώματα.

✓ Τέλος οἱ γονεῖς **νὰ προσεύχωνται** γιὰ τὰ παι-
διά. “Ὅ,τι δὲν μποροῦν νὰ πετύχουν αὐτοὶ μὲ
τὴ διδασκαλία, μὲ τὸ παράδειγμα καὶ μὲ τὴν
τιμωρία, νὰ τὸ φέρῃ ὁ Χριστός. Οἱ μητέρες νὰ
λένε· Θεέ μου, σῶσε τὸ παιδί μου ἀπὸ τὰ φο-
βερὰ δαιμόνια τοῦ θυμοῦ κ.λπ.· τὸ βλέπω καὶ
καίγεται ἡ καρδιά μου... Παιδί, γιὰ τὸ ὅποιο ἡ
μάνα χύνει δάκρυα καὶ παρακαλεῖ τὸ Θεό,
δὲν θ’ ἀφήσῃ ὁ Θεὸς νὰ χαθῇ.

***

Μεγάλη ἡ εὐθύνη τῶν γονέων, ἀγαπητοί
μου.

Καὶ **ὅλοι**, ἀδελφοί μου, **ἄς προσέχουμε τὸν
ἑαυτὸ μας**. Νὰ πολεμοῦμε τὰ πάθη καὶ νὰ ξερ-
ριζώνουμε ἐπιμελῶς τὰ ἐλαττώματα. Σ’ αὐτὸ
ἄς ζητοῦμε πρῶτα τὴ βοήθεια τοῦ Χριστοῦ.
Μόνοι μας οὔτε ἓνα θυμὸ μας δὲν μποροῦμε
νὰ ξερριζώσουμε, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ ὅ-
μως ξερριζώνονται καὶ οἱ βαθύτερες ρίζες
τῆς κακίας· ἀρκεῖ νὰ ζητοῦμε τὴ βοήθεια τοῦ
Κυρίου καὶ νὰ τοῦ λέμε ἀλλὰ μὲ πίστι· «*Βοή-
θησον ἡμῖν σπλαγχνισθεὶς ἐφ’ ἡμᾶς*» (ἔ.ἀ. 9,22).

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρα καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - "Ἔτος ΑΖ" Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2266	Α' Στάσις τῶν Χαιρετισμῶν Παρασκευὴ 6 Μαρτίου 2020 βράδυ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Ἡ μυστικὴ χαρὰ τῆς καρδίας

«Χαῖρε, δι' ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμψει» (Ἀκάθ. ὕμν. Α1α')

Ἀπόψε, ἀγαπητοί μου, σὲ ὄλους τοὺς ναοὺς τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας ψάλλεται ἡ Πρώτη (Α') στάσις τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου.

Τί εἶνε ὁ Ἀκάθιστος; Εἶνε τὸ τραγούδι τῆς Παναγίας, τὸ ποίημα ποὺ πρώτη φορὰ ἐψάλη στὸ ναὸ τῶν Βλαχερνῶν τῆς Βασιλευούσης, ὅταν οἱ κάτοικοι μὲ τὴν προστασία τῆς Κυρίας μας Θεοτόκου ἀπέκρουσαν βαρβάρους Ἀνατολῆς καὶ Βορρᾶ. Τότε πρωτοακούστηκε τὸ «*Τῇ ὑπερμάχῳ Στρατηγῷ τὰ νικητήρια...*»! (κοντάκ.).

Πέρασαν ἀπὸ τότε 15 αἰῶνες, καὶ ὅμως ὁ χρόνος ὁ πανδαμάτωρ – ὅπως τὸν λένε, γιατί δαμάζει τὰ πάντα – ἐδῶ δὲν κατώρθωσε νὰ φέρῃ φθορά. Ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια **ἐξακολουθεῖ νὰ ψάλλεται** στὴν πατρίδα μας καὶ σὲ ὅλες τὶς ὀρθόδοξες χώρες. Καὶ στὸ ἐξωτερικὸ ἀκόμα (Αὐστραλία, Καναδὰ κ.λπ.), ὅπου ὑπάρχουν ὀρθόδοξες κοινότητες, ἀκούγεται κ' ἐκεῖ ἀπόψε μὲ ἱερὴ συγκίνηση.

Ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος ἔχει **ὑψος θεολογίας**. Μέσα ἀπὸ τοὺς οἴκους τοῦ βλέπουμε νὰ ἐκτυλίσσεται ὄλο τὸ **μυστήριον τῆς θείας οικονομίας**, πῶς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἔγινε Υἱὸς τῆς Παρθένου. Ὁ ὕμνος αὐτὸς μοιάζει μὲ ἀνθοδέσμη, ὅπου ὁ ἀνώνυμος ποιητὴς κατώρθωσε νὰ συλλέξῃ **τὰ ὠραιότερα ἄνθη τῆς ποιήσεως**. Εἶνε ἐπανάληψις τοῦ πρώτου ἐκείνου «*Χαῖρε*» (Λουκ. 1,28), ποὺ ἀκούστηκε στὴ Ναζαρέτ ὅταν «*Ἄγγελος πρωτοστάτης οὐρανόθεν ἐπέμφθη εἰπεῖν τῇ Θεοτόκῳ τὸ Χαῖρε*» (Ἀκάθ. ὕμν. Α). Τὸ «*Χαῖρε*» ἐκεῖνο τοῦ ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ πρὸς τὴν Θεοτόκο ἐπαναλαμβάνεται ἐδῶ 144 φορές.

Ἄς προσέξουμε τὸν πρώτο χαιρετισμὸ τοῦ πρώτου οἴκου, ποὺ εἶνε ἕνας **ὕμνος τῆς χαρᾶς**: «*Χαῖρε, δι' ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμψει*» (Ἀκάθ. ὕμν. Α1α').

***

Χαρὰ εἶνε ὁ παγκόσμιος πόθος, καὶ περὶ χαρᾶς ὀμιλεῖ ἐδῶ ὁ πρῶτος χαιρετισμὸς. Ἄλλὰ ἡ χαρὰ **εἶνε δύο εἰδῶν**: διαλέξτε καὶ πάρτε. Τὸ εἶνα εἶδος εἶνε γήινο - ἐπίγειο, τὸ ἄλλο οὐράνιο

- ὑπερφυσικό· ἡ μία χαρὰ εἶνε αὐτὴ ποὺ δίνει ὁ κόσμος, ἡ ἄλλη αὐτὴ ποὺ δίνει ὁ Χριστός.

● **Ἡ χαρὰ τοῦ κόσμου.** Εἶνε αὐτὴ ποὺ προσφέρουν τὰ ὑλικά πράγματα· ὁ πλοῦτος, ἡ δόξα, οἱ ἡδονές, οἱ ἔρωτες καὶ ὅ,τι ἄλλο γήινο.

✓ Χαίρεται ὁ **φιλάργυρος** καὶ πλεονέκτης ὅταν ἔχη στὰ χέρια του χρυσὰ νομίσματα ἢ δολλάρια ἢ μάρκα, ὅταν βλέπῃ τὴν περιουσία του ν' ἀβγατίζει, νὰ αὐξάνῃ· τὸ 1 ἑκατομμύριο νὰ γίνεταί 2, τὰ 2 νὰ γίνωνται 4, τὰ 4 νὰ γίνωνται 8 κ.ο.κ.. Ἔχει χαρὰ σὰν τοῦ Ἰούδα ὅταν πήρε στὰ χέρια του τὰ τριάκοντα ἀργύρια.

✓ Χαίρεται ἐπίσης ὁ **φιλόδοξος**, ἐκεῖνος ποὺ κατώρθωσε ν' ἀναρριχηθῇ στὰ μεγάλα καὶ ὑψηλὰ ἀξιώματα καὶ ἀπολαμβάνει τὴν τιμὴ καὶ τὴ δόξα τῶν ἀνθρώπων.

✓ Χαίρεται καὶ ὁ **φιλήδονος**, αὐτὸς ποὺ ὡς πρόγραμμα τῆς ζωῆς του ἔχει τὸ ἐπικούρειο «*Φάγωμεν καὶ πίωμεν, αὔριον γὰρ ἀποθνήσκομεν*» (Ἦσ. 22,13 = Α' Κορ. 15,32), καὶ κυλιέται μέσα στὸ βόρβορο τῶν αἰσθησιακῶν ἡδονῶν.

✓ Χαίρεται ἀκόμα ὁ **φιλέκδικος**, αὐτὸς ποὺ προσπαθεῖ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν πλησίον του· ἡ χαρὰ του εἶνε σὰν τὴ χαρὰ ποὺ ἔχει ἡ τίγρις ὅταν κατασπαράξῃ τὴν ἀντιλόπη.

Χαίρονται ὅλοι αὐτοί· ἀλλὰ ἡ χαρὰ αὐτὴ, ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀπόλαυσι ὑλικῶν ἀγαθῶν, εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸ ποῦμε ὅτι **εἶνε προσωρινή**, πρόσκαιρη, ἐφήμερη; Τ' ἀγαθὰ φεύγουν, πετοῦν σὰν τὰ πουλιὰ ποὺ πηδοῦν ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδὶ καὶ ἀποδημοῦν σὲ ἄλλα μέρη. Ἔτσι καὶ τὰ ὑλικά ἀγαθὰ. Φεύγει ὁ πλοῦτος, φεύγει ἡ δόξα κ' ἡ τιμὴ, φεύγουν οἱ ἡδονές κι ὅ,τι ἄλλο ἔχει ἐδῶ αὐτὸς ὁ κόσμος.

Φεύγουν ὅλα αὐτά, καὶ **τί μένει** – ἐὰν μένη; Κάτι μένει. Ποιό; Μένει ἡ **πικρία τῆς ἀπογοητεύσεως**. Μένει καὶ κάτι ἀκόμα χειρότερο. Ἐὰν γιὰ ν' ἀποκτήσῃ κανεὶς τὰ μεγάλα πλοῦτη, γιὰ νὰ φτάσῃ στὶς ψηλές κορυφές τῆς δόξης, γιὰ ν' ἀπολαύσῃ τὶς ἐπίγειες τέρψεις καὶ δια-

σκεδάσεις χρησιμοποίησε μέσα ἀθέμιτα, ἀνήθικα, ἀμαρτωλά, τότε μέσ' στὰ βάθη τῆς καρδιάς μένουν καὶ οἱ **τύψεις συνειδήσεως**, τὸ ἄγχος ποὺ λένε. Ἄς κολυμπᾷ ὁ ἄνθρωπος στὰ πλούτη, ἄς γίνῃ Ναπολέων, Καῖσαρ καὶ Σαρδανάπαλος· ἐὰν χρησιμοποίησε ἀνήθικους τρόπους καὶ μέσα ποὺ ἀπαγορεύει ὁ θεῖος νόμος, στὸ βάθος εἶνε δυστυχισμένος. Ἐξωτερικὰ λάμπει, ἐσωτερικὰ ἔχει σκουλήκι καὶ σκορπιὸ ποὺ τὸν κεντᾷ ἀδιάκοπα.

Ἀναφέρει ἡ ἱστορία ὅτι κάποιος Κώνστας, γιὰ νὰ γίνῃ αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου (641-668 μ.Χ.), σκότωσε τὸν ἀδελφὸ του Θεοδόσιο· κι ὅτι, ἐνῶ ὁ λαὸς τὸν ἐπευφημοῦσε καὶ ὁ στρατὸς τοῦ παρουσίαζε ὄπλα καὶ ὄλοι τὸν δόξαζαν, αὐτὸς ἦταν δυστυχισμένος, γιατί συχνὰ τῆ νύχτα ἔβλεπε σὲ ὄπτασία τὸν δολοφονημένο ἀδελφὸ του νὰ τὸν πλησιάζῃ κρατώντας ἕνα ποτήρι γεμᾶτο αἷμα ἀχνιστὸ καὶ τοῦ ἔλεγε· «*Ἀδελφέ, πῖε τὸ αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ σου!*» Δὲν μποροῦσε νὰ ἠσυχάσῃ (βλ. ἡμέτ. ἔργο Εἰκόνες καὶ πραγματικότητες τ. Α', Ἀθήναι 1991^ο, σσ. 74-75). Ποιὸς Πίνδαρος, ποιὸς Ὅμηρος καὶ ποιὸς Σαίξπηρ νὰ περιγράψῃ τὴν πικρία καὶ τὶς τύψεις ποὺ ἀφήνουν οἱ ἄνομες ἀπολαύσεις. **Ἄπ' ἔξω εὐτυχία, ἀπὸ μέσα δυστυχία**· αὐτὴ εἶνε ἡ χαρὰ τοῦ κόσμου τούτου.

Ἐνας ποιητὴς δικὸς μας λέει· **Ποῦ εἶνε ἡ χαρὰ;** Τὴν ζήτησα στὰ παλάτια καὶ στὶς αὐλὲς τῶν βασιλέων, στὰ μεγάλα ἀξιώματα καὶ στὰ πλούτη, στὶς ἀγάπες καὶ στοὺς ἔρωτες, στὶς ἡδονὲς καὶ διασκεδάσεις, στὰ ταξίδια καὶ τὶς περιηγήσεις, σὲ λίμνες καὶ ποταμούς, παντοῦ, καὶ ὅμως **δὲν τὴν βρῆκα**. Ἄπ' ὅλα αὐτὰ ἔρχεται ἡ ἴδια φωνή· «*Ματαιότης ματαιότητων, τὰ πάντα ματαιότης*» (Ἐκκλ. 1,2^ο 12,8).

Ὅσοι ἀγαποῦν τὴν ἀλήθεια καὶ ἔχουν ταπεινώσι, βλέπουν τὴ ματαιότητα τῶν ἐγκοσμίων καὶ μαζί μὲ τὸν ψαλμῶδὸ ὀνομάζουν τὴν παροῦσα ζωὴ «*κοιλὰδα τοῦ Κλαυθμῶνος*» (Ψαλμ. 83,7). Ἄλλοι ὅμως, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ φιλόσοφοι, ποιηταὶ καὶ λογοτέχνες, παλαιότεροι καὶ νεώτεροι, διαπιστώνουν μὲν τὴ ματαιότητα, γίνονται ὅμως **πεσσιμισταί, ἀπαισιόδοξοι**, δὲν βλέπουν μπροστὰ τους παρὰ ἕνα γκρεμό. Ποῦ εἶνε λοιπὸν ἡ χαρὰ; Ὑπάρχει;

● **Ὑπάρχει!** ἀπαντᾷ σήμερα ἡ λατρεία μας. Τί μεγαλεῖο ἔχει ἡ πίστι μας! Τὴν κατηγοροῦν ὅτι κάνει τοὺς ἀνθρώπους μελαγχολικοὺς καὶ σκυθρωπούς, ἀλλὰ βλέπουμε ὅτι ὁ πρῶτος κιόλας στίχος τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου, ὁ πρῶτος χαιρετισμὸς στὴν Παναγία, ὀμιλεῖ περὶ χαρᾶς· «*Χαῖρε, δι' ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμψει*» (Ἀκάθ. ὕμν. Α1α).

Ποῦ εἶνε ἡ χαρὰ; Ἡ ἀληθινὴ χαρὰ δὲν εἶνε στὰ ἐγκόσμια, στὰ ὑλικά ἀγαθὰ· βρίσκεται κάπου

ἄλλοῦ. Θὰ σᾶς τὸ πῶ, ἀλλὰ ξέρω καλὰ ὅτι θὰ τ' ἀκούσετε μὲ κάποια δυσπιστία, μ' ἕνα ἐρωτηματικό. Λοιπὸν **ἡ χαρὰ εἶνε ὁ Χριστός!** αὐτὸς ποὺ *ἐξέλαμψε* στὸν κόσμον διὰ τῆς Θεοτόκου. Ὡ Θεέ μου, Πνεῦμα ἅγιο, φώτισε τὸν κόσμον ὅλο νὰ τὸ καταλάβῃ. Εἶνε ἡ χαρὰ ἐκείνη ποὺ ἔφερε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ὁ ἄγγελος τὴν ἀλησμόνητη νύχτα τῆς Γεννήσεως. Τί εἶπε ὅταν παρουσιάστηκε στοὺς φοβισμένους βοσκούς τῆς Βηθλεέμ· «*Ἰδοὺ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην...*» (Λουκ. 2,10). Ὅχι μιὰ μικρὴ χαρὰ, ἕνα ρυάκι χαρᾶς, ἀλλὰ ἕνα ποταμὸ χαρᾶς, ἕνα κατακλυσμὸ χαρᾶς, ἕνα καταρράκτη χαρᾶς ἔφερε στὴ γῆ ὁ Χριστός. Χαρὰ ὄχι γιὰ λίγα μόνο ἄτομα, ὄχι μόνο γιὰ ἕνα ἔθνος, ἀλλὰ γιὰ ὅλο τὸν κόσμον, γιὰ ὀλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα· «*χαρὰν μεγάλην, ἣτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ*» (ἔ.ἀ.).

Ἄν σήμερα δὲν ὑπάρχει χαρὰ οὔτε καὶ σὲ πλούσια κράτη (ἡ Σουηδία π.χ., κράτος μὲ ὑλικὴ εὐημερία, ἔχει ρεκόρ αὐτοκτονιῶν), εἶνε διότι λείπει ὁ Χριστός. Ὅχι, ὄχι· ἡ χαρὰ δὲν εἶνε στὰ πλούτη, στὶς ἡδονὲς, στὸν πανσεξουαλισμὸ· **ἡ μυστικὴ χαρὰ τῆς καρδίας εἶνε ὁ Χριστός!**

Αὐτὴ ἡ χαρὰ **ἔρχεται μὲ παράδοξο τρόπο**. Ἔχει χαρὰ ὁ ἄνθρωπος – πότε; ὅταν μετανοῇ καὶ κλαίῃ γιὰ τὶς ἀμαρτίες του, ὅταν ἐξομολογῆται εἰλικρινὰ σὲ ἔμπειρο πνευματικὸ πατέρα, ὅταν ὑπακούῃ στὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ κι ἀρχίζῃ νὰ ἐργάζεται τὶς θεῖες ἐντολές, ὅταν δείχνῃ ὑπομονὴ καὶ συγχωρῇ, ὅταν προσεύχεται πρῶτῃ - βράδῃ καὶ διαβάξῃ τὸ Εὐαγγέλιο, ὅταν νηστεύῃ καὶ ἐλεῇ, ὅταν ἐκκλησιάζεται καὶ μὲ εὐλογία πλησιάζῃ τὸ ἅγιο ποτήριον νὰ κοινωνῆσθαι τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ.

Δυστυχῶς, στοὺς χίλιους Χριστιανοὺς ἕνας ἐξομολογεῖται· οἱ 999, ἀκόμα καὶ τὶς ἅγιες ἡμέρες, μένουν μακριὰ ἀπ' τὴν **ἐξομολόγησι**. Ἄλλὰ ὁ Ῥῶσος λογοτέχνης Ντοστογιέφσκυ λέει κάπου· «Ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ ἐξομολογήθηκα σ' ἕνα ταπεινὸ ἱερέα, παράδεισος φύτρωσε μέσα μου». Ἔχει χαρὰ αὐτὸς ποὺ ἐξομολογεῖται· ἀκούει μέσα του σήμαντρα τ' οὐρανοῦ ὅταν ὁ πνευματικὸς τοῦ λέῃ «*Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἀμαρτίαι σου*» (Μάρκ. 2,5). Ἔχει χαρὰ ὅποιος ἀγωνίζεται γιὰ τὰ μεγάλα καὶ ὑψηλὰ κι ἀκούει ἀπὸ τὸ Χριστὸ «*Χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς*» (Ματθ. 5,12). Ἔχουν χαρὰ οἱ ἅγιοι, οἱ ἄγγελοι, ἡ Παναγία. Γιατὶ εἴπαμε, ὑπάρχει χαρὰ δαιμόνων καὶ χαρὰ ἀγγέλων. **Ὅποιος ἀμφιβάλλει, ἄς δοκιμάσῃ καὶ θὰ πεισθῇ**· καὶ τότε μαζί μὲ τὸν ποιητὴ τοῦ Ἀκαθίστου θὰ πῇ κι αὐτὸς στὴν Παναγία «*Χαῖρε, δι' ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμψει*».

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2268	Β' Στάσις τῶν Χαιρετισμῶν Παρασκευὴ 13 Μαρτίου 2020 βράδυ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ποιό εἶνε τὸ κέντρο τῆς ζωῆς μας;

«Χαῖρε, αὐγὴ μυστικῆς ἡμέρας» (Ἀκάθ. ὕμν. Ι 1β')

Ἀπόψε, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ Δευτέρα (Β') ἡ στάσις τῶν Χαιρετισμῶν, ποὺ εἶνε ἓνα ἄφθαστο ποίημα, ἀριστούργημα τῆς Βυζαντινῆς ὑμνογραφίας. Εἶνε ὕμνος τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ἢ μᾶλλον τοῦ μεγάλου **μυστηρίου τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ**.

Ἐρμηνεύουμε κάθε Παρασκευὴ ἓναν ἀπὸ τοὺς χαιρετισμούς. Ἀπόψε θὰ τολμήσουμε νὰ ἐξηγήσουμε ἀπὸ τὸ ψηφίο Ι (γιῶτα) τὸν στίχο **«Χαῖρε, αὐγὴ μυστικῆς ἡμέρας»** (Ἀκάθ. ὕμν. Ι 1β'). Λέω «θὰ τολμήσουμε», γιατί ἀφ' ἑνὸς μὲν τὰ νοήματα τοῦ χαιρετισμοῦ εἶνε ὑψηλὰ καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω δύναμι, ἀφ' ἑτέρου ὑπάρχει δυσκολία στὸ ἀκροατήριο. Ἄν πᾶμε σ' ἓνα χωριὸ νὰ μιλήσουμε, εἴμαστε ἀκατάληπτοι, γιατί ἐκεῖνοι θέλουν «γάλα» (Α' Κορ. 3,2. Εβρ. 5,12-13), ὅπως τὸ νήπιον· δὲν γνωρίζουν οὔτε τὸ ἀλφάβητο τῆς πίστεως. Δὲν φταῖνε αὐτοί, φταῖμε ἐμεῖς, ἡ Ἐκκλησία· φταῖει ὅμως καὶ τὸ ἐν γένει ἐπίπεδο ὅπως ἔχουν σήμερα τὰ πράγματα. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἐσεῖς εἴστε ἓνα προηγμένο ἀκροατήριον, τολμῶ νὰ προχωρήσω.

***

Τί σημαίνει, ἀγαπητοί μου, «Χαῖρε, αὐγὴ μυστικῆς ἡμέρας»; Πρέπει νὰ ποῦμε, ὅτι **ὑπάρχουν δύο ἡμέρες**: ἡ μία εἶνε ἡ φυσικὴ ἡμέρα, καὶ ἡ ἄλλη εἶνε ἡ πνευματικὴ ἢ «μυστικὴ» ἡμέρα. Πῶς θὰ τὶς διακρίνουμε;

Φυσικὴ ἡμέρα εἶνε τὸ χρονικὸ διάστημα ποὺ μεσολαβεῖ ἀπὸ τὴν ἀνατολὴ μέχρι τὴ δύσι τοῦ ἡλίου. Ἡ Γῆ, καθὼς στρέφεται γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτὴ τῆς, ἐκθέτει στὸν ἥλιο πάντοτε τὴ μισὴ ἐπιφάνειά της· ἔτσι τὸ ἓνα ἡμισφαίριον φωτίζεται καὶ ἔχει ἡμέρα, ἐνῶ τὸ ἄλλο μένει σκοτεινὸ καὶ ἔχει νύχτα. Τὸ ἀξιοπαρατήρητο εἶνε, ὅτι ὁ ἥλιος ἀπὸ τόση ἀπόστασι ἐξαποστέλλει πᾶνω στὴ Γῆ κύματα φωτὸς καὶ θερμότητος, δισεκατομμύρια κιλοβάτ, δωρεὰν παρακαλῶ!

Μία παρέκβασι ἐδῶ. Πολλὲς φορὲς ἔρχονται στὴ μητρόπολι φτωχαδάκια καὶ λένε· Πά-

τερ, ἡ **Δ.Ε.Η. μᾶς ἔκοψε τὸ ρεύμα**, δὲν ἔχουμε φῶς, βοήθησέ μας νὰ ἐξοφλήσουμε τὸ λογαριασμό... Δὲν κάνει ἔτσι ἡ μεγάλη Δ.Ε.Η. τοῦ οὐρανοῦ, ὁ ἥλιος, ποὺ αἰῶνες τώρα φωτίζει τὴν ἀνθρωπότητα. Ὁ Χριστὸς εἶπε· Ὁ Θεὸς «τὸν ἥλιον αὐτοῦ ἀνατέλλει ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς καὶ βρέχει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους» (Ματθ. 5,45). Κ' ἐμεῖς, ἀχάριστοι, δὲν τοῦ λέμε ἓνα εὐχαριστῶ γιὰ τὴ μεγάλη αὐτὴ δωρεά.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὴν φυσικὴ ἡμέρα ὑπάρχει καὶ ἡ **«μυστικὴ»** (πνευματικὴ δηλαδὴ) **ἡμέρα**, ποὺ λέει ἐδῶ ὁ ποιητὴς τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου. Τί θὰ πῆ «μυστικὴ ἡμέρα»; Βλέπουμε καθημερινῶς στὸν ὀρίζοντα ὅτι, προτοῦ ν' ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος, προηγεῖται ἡ αὐγὴ. Ἐκεῖ στὸ γλυκοχάραμα, ἀπλώνεται τότε ἓνα ἀπαλὸ ρόδινον φῶς, ποὺ ἀρχίζει νὰ διαλύη τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας καὶ προμηνεὶ ὅτι σὲ λίγο βγαίνει ὁ ἥλιος· αὐτὴ εἶνε ἡ «**ρόδοδάκτυλος Ἡώς**» ποὺ λέει ὁ Ὅμηρος στὴν Ἰλιάδα (Α 477). Ὅπως λοιπὸν ἡ αὐγὴ προαναγγέλλει τὴν ἀνατολὴ τοῦ φυσικοῦ ἡλίου, ἔτσι ἡ Παναγία εἶνε ἡ πνευματικὴ **«αὐγὴ»**, ἐκεῖνη ποὺ ἀνήγγειλε στὸν κόσμον τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου - Χριστοῦ.

Προτοῦ νὰ ἔρθῃ ὁ Χριστὸς, στὸν κόσμον ἐπικρατοῦσε σκοτάδι· σκοτάδι πνευματικὸ (θρησκευτικὸ, ἠθικὸ, κοινωνικὸ). **Οἱ ἄνθρωποι**, ὅπως λένε ὁ Σενέκας (5 π.Χ. - 65 μ.Χ.) καὶ ἄλλοι σύγχρονοι συγγραφεῖς, **ζοῦσαν στὸ σκοτάδι**. Εἶχαν ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὸν ἀληθινὸ Θεό, εἶχαν πλανηθῆ στὰ εἶδωλα, εἶχαν διαστραφῆ πλέον, καὶ διέπρατταν φοβερὰ ἀμαρτήματα. Ἐπιτρέψτε μου νὰ πῶ, ὅτι στὴ Ῥώμῃ ἔγινε γάμος ὄχι γυναίκα με ἄντρα, ἀλλὰ παντρεύτηκε – ποιός; ὁ αὐτοκράτωρ Νέρων με ἓνα νέο! ἔκανε δηλαδὴ γάμο ὀμοφυλόφιλο, ὅπως κάνουν τώρα οἱ θεωρούμενοι ...προωδευμένοι στὸ Δυτικὸν κόσμον. Τέτοια ὄργια τελοῦνταν. Καὶ δὲν ντρέπονταν νὰ κάνουν πράγματα ποὺ δὲν κάνουν οὔτε τὰ ζῶα. **«Ἄνθρωπος»**, λέει ὁ ψαλμωδός, **«ἐν τιμῇ ὧν οὐ**

συνήκε, παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὡμοιώθη αὐτοῖς» (Ψαλμ. 48,13,21). Ὁχι ὁμοιος· **κατώτερος ἀπὸ τὰ ζῶα** εἶχε καταντήσει ὁ ἄνθρωπος. Αὐτὸ τὸ σκοτάδι ἐννοεῖ καὶ ἡ Κασσιανὴ στὸ περίφημο τροπάριό της μὲ τὰ λόγια ποὺ ἀκοῦμε τὸ βράδυ τῆς Μεγάλης Τρίτης· «...ζοφώδης τε καὶ ἀσέληνος ἔρως τῆς ἀμαρτίας».

Κάπου - κάπου μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ σκοτάδι, σὰν διάττοντες ἀστέρες ἢ σὰν φωτοβολίδες, φώτιζαν οἱ μεγάλοι **προφήτες** τῆς παλαιᾶς διαθήκης. Ἐπὶ τέλους, «ὅτε ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου» (Γαλ. 4,4), ἀνέτειλε ἐκ τῆς Θεοτόκου ὁ ἡλιος, ὁ πνευματικὸς καὶ ἄδυτος, ὁ Χριστός.

✓ **Χριστὸς εἶνε τὸ Φῶς.** Φῶς ἡ **διδασκαλία** του. Ἄς προσδεύουν τὰ γράμματα, οἱ ἐπιστῆμες καὶ οἱ τέχνες, λέει ὁ Γκαίτε (1749-1832)· ὅσο καὶ ἂν προαχθῇ ἡ ἀνθρωπότης, ποτέ δὲν θὰ φτάσῃ τὸ ὕψος τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τὸ εἶπε ὁ ἴδιος· «Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι» (Λουκ. 21,33). Τὰ ἀνθρώπινα συστήματα (π.χ. τοῦ Μάρξ, τοῦ Λένιν κ.ἄ.) ἔρχονται καὶ παρέρχονται, ἐνῶ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ μένουν αἰώνιως.

✓ Φῶς λοιπὸν ἡ διδασκαλία του, φῶς τὰ **θαύματά** του. Πιὸ εὔκολο εἶνε νὰ μετρήσῃς τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ παρὰ νὰ μετρήσῃς τὰ θαύματα ποὺ ἔκανε κάνει καὶ θὰ κάνῃ μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων ὁ Χριστὸς μας.

✓ Φῶς ἀκόμα τὰ **σεπτὰ πάθη καὶ ὁ σταυρὸς του.** Τῇ Μεγάλῃ Δευτέρᾳ θ' ἀκούσουμε «Τὰ πάθη τὰ σεπτὰ ἢ παροῦσα ἡμέρα ὡς φῶτα σωστικὰ ἀνατέλλει τῷ κόσμῳ» (κάθ. ὁρθρ. Μ. Δευτ.).

✓ Φῶς πρὸ παντὸς εἶνε ἡ **ἀνάστασίς του.** Τὸ βράδυ τοῦ Μεγάλου Σαββάτου μετὰ τὸ «Δεῦτε λάβετε Φῶς...» ψάλλουμε μὲ χαρὰ «Τὴν ἀνάστασίν σου, Χριστέ Σωτήρ, ἄγγελοι ὕμνουσιν ἐν οὐρανοῖς· καὶ ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ γῆς καταξίωσον ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ σὲ δοξάζειν» (τελετ. Ἀναστ.).

✓ Φῶς τέλος εἶνε ἡ **Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία** τοῦ Χριστοῦ, τὴν ὁποία θεμελίωσε γιὰ νὰ φωτίζῃ τὸν κόσμον καὶ νὰ τὸν ὁδηγῇ στὴν σωτηρία.

Ἄς λοιπὸν πιστεύουν καὶ λατρεύουν τὸν Κύριον μὲ ὁδηγὸ τὸ Εὐαγγέλιον, αὐτοὶ ἐκτὸς ἀπὸ τίς πέντε αἰσθήσεις ἔχουν καὶ μία ἕκτη αἴσθησι. **Ἔχεις τὴν ἕκτη αἴσθησι;** τότε μπορεῖς νὰ εἰσέλθῃς στὴν «μυστικὴ ἡμέρα» καὶ νὰ δῆς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐν μυστηρίῳ.

Τὴν ἐποχὴ τοῦ μεγάλου Ἀντωνίου ζοῦσε καὶ ὁ **Δίδυμος ὁ τυφλὸς** ποὺ δίδασκε σὲ κατηχητικὴ σχολὴ στὴν Ἀλεξάνδρεια. Τὴν ἔλλειψι φυσικῆς ὁράσεως ἀνεπλήρωνε ἡ ἕκτη αἴσθησι· πίστευε στὸ Χριστό. Ὄταν τὸν συνάντησε ὁ μέγας Ἀντώνιος τοῦ εἶπε· Σὲ μακαρίζω, Δίδυμε· δὲν ἔχεις μὲν φυσικὰ μάτια –τέτοια ἔχουν καὶ τὰ

ζῶα–, ἔχεις ὅμως κάτι ἄλλα μάτια, πνευματικά, μὲ τὰ ὁποῖα βλέπεις τὰ οὐράνια μυστήρια.

Ἄς εἰσῆλθῃς στὴν «μυστικὴ ἡμέρα» τοῦ Χριστοῦ, αὐτοὶ πιστεύουν, μελετοῦν τὰς Γραφάς, μετέχουν στὰ ἱερά μυστήρια καὶ ζοῦν αὐτὸ ποὺ λέμε στὴν ἀκολουθία τῆς Θεῆς Μεταλήψεως πρὸ τῆς θεῆς κοινωνίας· «Ἔθελξας πόθῳ με, Χριστέ, καὶ ἠλλοίωσας τῷ θεῷ σου ἔρωτι». Ἀλλοιώθηκα, λέει, ἔπαθα **θεῖαν ἄλλοίωσιν.**

Ἄς ὅπως ἕνας ποὺ ἀγαπᾷ ὑφίσταται ἄλλοίωσι, ἔτσι καὶ αὐτοὶ ποὺ ἀγαποῦν θερμὰ τὸ Κύριον βλέπουν τὰ μεγαλεῖα του καὶ ἄλλοιώνονται. Ἐδῶ ἀνήκουν οἱ λεγόμενοι **μυστικοὶ ἢ νηπτικοὶ πατέρες καὶ θεολόγοι**, ποὺ ἔχουν φτάσει σὲ μεγάλα ὕψη. Μεταξὺ αὐτῶν εἶνε οἱ ἅγιοι Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης, Μακάριος ὁ Αἰγύπτιος, Μάξιμος ὁ ὁμολογητής, Ἰωάννης τῆς Κλίμακος, Γρηγόριος Παλαμᾶς, Νικόλαος Καβάσιλας, καὶ ἰδίως ὁ Συμεὼν ὁ νέος Θεολόγος. Στὰ συγγράμματά τους μπορεῖ νὰ μνηθῇ ὁ πιστὸς στὴν λεγομένη **μυστικὴ θεολογία.** Ὁ δὲ κατ' ἐξοχὴν μυστικὸς εἶνε ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ποὺ ἔλεγε· «Ζῶ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός» (Γαλ. 2,20). Αὐτὴ εἶνε ἡ **ἐν Χριστῷ ζωή.**

***

Ἄς ρωτήσουμε ἀπόψε, ἀγαπητοί μου· **Ποιὸ εἶνε τὸ κέντρο τῆς ζωῆς μας;** τὰ λεφτά, οἱ δόξες; οἱ ἀπολαύσεις; Κι ἂν ἀκόμα γίνῃς σὰν τὸ μέγα Ἀλέξανδρον στὴ δύναμι, σὰν τὸν Κροῖσον στὰ πλούτη, σὰν τὸν Σολομῶντα στὴ σοφία, σὰν τὴν Κλεοπάτρα στὴν ὁμορφιά, μηδὲν ὅλα αὐτὰ ἐμπρὸς στὸ κάλλος τῆς μυστικῆς ζωῆς. Σήμερα –τί κρίμα– κυριαρχεῖ τὸ ἐγώ, τὸ πάθος τῆς **φιλαυτίας**, ποὺ ἀναλύεται σὲ τρία· φιληδονία, φιλαργυρία, φιλοδοξία.

Ἐμεῖς τώρα ποῦ ζοῦμε; Στὸ σκοτάδι. Τυπικὰ ζοῦμε, τυπικὰ λατρεύουμε. Δὲν ἔλαμψε ἀκόμα σ' ἐμᾶς τὸ φῶς τοῦ Ναζωραίου. Τυφλοί, δὲν ἔχουμε τὴν ἕκτη αἴσθησι.

Ἡ Νέα Ἐποχὴ ἔθεσε τέρμα, καυχᾶται, στὴν περίοδο τοῦ Ἰχθύος, ποὺ ζωγράφιζαν στὶς κατακόμβες –διότι **Ι.Χ.Θ.Υ.Σ.** λέγεται ὁ Χριστός (Ἰησοῦς, Χριστός, Θεοῦ Υἱός, Σωτήρ), καὶ ἐγκαινιάζει τὴν σατανικὴν περίοδο τοῦ Ὑδροχόου.

Σ' αὐτὰ τὰ χρόνια ἄς παρακαλοῦμε θερμὰ· Μιὰ ἀκτίνα δός μας, **μιὰ ἀκτίνα ἀπὸ τὸ φῶς σου, Χριστέ!** Νὰ δοῦμε κ' ἐμεῖς τὸ Φῶς καὶ νὰ λάμψουμε κατὰ τὸ λόγο σου· «*Οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς*» (Ματθ. 5,16).

Αὐτὰ τὰ λίγα εἶχα νὰ σᾶς πῶ ἀπόψε ἐρμηνεύοντας τὸ «*Χαῖρε, αὐγὴ μυστικῆς ἡμέρας*».

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2269	Θαῦμα κολλύβων ἁγ. Θεοδώρου Τίρωνος Σάββατο 14 Μαρτίου 2020	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ὁ τακτικὸς ἐκκλησιασμός

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε Σάββατο. Πενη-
ταδύο ἐβδομάδες ἔχει τὸ ἔτος καὶ 52 Σάβ-
βατα. Τὸ σημερινὸ Σάββατο, τῆς πρώτης ἐβδο-
μάδος τῶν Νηστειῶν, ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτά-
ζει τὴ μνήμη τοῦ *διὰ τῶν κολλύβων* θαύματος
καὶ τιμᾶ καὶ πάλι τὸν ἅγιο **Θεόδωρο τὸν Τίρωνα**
(ἡ ἀκίνητη ἐορτὴ του εἶνε στὶς 17 Φεβρουαρίου).

***

● Τί ἦταν ὁ ἅγιος αὐτός; παπᾶς, δεσπότης, κα-
λόγερος; Ὁχι. Ἦταν **στρατιωτικὸς** καὶ ἔζησε μέ-
σα στὴν κοινωνία στὰ χρόνια τῶν Ῥωμαίων αὐ-
τοκρατόρων Μαξιμιανοῦ (286-305) καὶ Γαλερίου (305-
311 μ.Χ.). Καταγόταν ἀπὸ τὸ χωριὸ Χουμιαλὰ τῆς
Ἰμασείας τοῦ Πόντου καὶ κατετάγη ὡς στρατι-
ώτης στὸ τάγμα τῶν *τιρώνων* (δηλαδὴ τῶν *νε-
οσυλλέκτων*) μὲ διοικητὴ τὸν εἰδωλοάτρη
πραιπόσιτο (δηλαδὴ *ἐπιστάτη - ἀρχηγό*) Βρίγκα.

Ὡς στρατιώτης ἦταν πιστὸς στὰ καθήκον-
τά του, **πειθαρχικὸς** στοὺς ἀνωτέρους του καὶ
γενναῖος. Ἔλαβε μέρος σὲ μάχες καὶ διέπρε-
ψε, διακρίθηκε γιὰ τὴν ἀνδρεία του.

Μιά μέρα ὅμως **κατήγγειλαν στὸν διοικητή**,
ὅτι ὁ Θεόδωρος πιστεύει στὸ Χριστό. Ὁ Βρίγ-
κας τὸν κάλεσε, τὸν ἀνέκρινε, καὶ τότε ὁ νεο-
σύλλεκτος Θεόδωρος **ὠμολόγησε** σταθερά,
ὅτι εἶνε Χριστιανός: ἔδωσε νὰ καταλάβουν ὅ-
λοι, ὅτι πάνω ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα, τοὺς ἄρχον-
τες καὶ ὅλους τοὺς τρανοὺς τοῦ κόσμου ἔχει
τὸ Χριστό. Τοῦ ἔδωσαν προθεσμία νὰ σκεφτῆ
καλύτερα· αὐτὸς ὅμως ὄχι μόνο δὲν ἄλλαξε
γνώμη ἀλλὰ καὶ ἔκαψε τὸ ναὸ τῆς θεᾶς Ῥέας
μὲ τὸ εἰδωλό της. Αὐτὸ ἐξώργισε τοὺς εἰδωλο-
λάτρες. **Τὸν καταδίκασαν** νὰ θανατωθῆ.

Τὸν κρέμασαν, ἔξυσαν τὶς σάρκες του μὲ σι-
δερένια νύχια, καὶ τέλος τὸν ἔρριξαν **στή φω-
τιά**: ἔγινε κάρβουνο, δὲν ἀρνήθηκε τὸ Χριστό.

Αὐτὸς εἶνε ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ *Τίρων*, τὸν
ὁποῖο τιμᾶ καὶ σήμερα ἡ Ἐκκλησία μὲ τὴν εὐ-
καιρία τῆς μνήμης **ἐνὸς θαύματος** ποὺ ἔκανε.

● Ὑστερα, δηλαδὴ, ἀπὸ πενήντα περίπου χρό-
νια, μετὰ τὸ 360 μ.Χ., ὁ ἅγιος Θεόδωρος ἔκανε

τὸ ἐξῆς θαῦμα. –Μὰ πῶς, θὰ ρωτήσετε, μετὰ
ἀπὸ τόσα χρόνια ἔκανε θαῦμα;... Ζῆ, ἀγαπητοί
μου, ὁ ἄνθρωπος· **δὲν τελειώνει** μὲ τὸ φτυάρι
τοῦ νεκροθάφτη· τὸ κορμὶ σαπίζει, ἡ ψυχὴ μένει
ἀθάνατη. Ὅπως λοιπὸν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἔτσι
–καὶ ἐξαιρετικὰ **οἱ ἅγιοι– ζοῦν καὶ θαυματουρ-
γοῦν**, καὶ μετὰ ἀπὸ λίγα ἢ πολλὰ χρόνια.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰουλιανοῦ, 361-363 μ.Χ.,
ὁ Παραβάτης αὐτοκράτωρ θέλησε τὴν πρώτη
αὐτῆ ἐβδομάδα τῶν Νηστειῶν **νὰ μαγαρίση τοὺς
Χριστιανούς**. Διέταξε κρυφά, νὰ διοχετευ-
θοῦν στὴν ἀγορὰ τρόφιμα μολυσμένα ἀπὸ αἵ-
ματα τῶν εἰδωλικῶν θυσιῶν. Μὲ θεία προτρο-
πὴ τότε ὁ ἅγιος Θεόδωρος παρουσιάστηκε
σὲ ὄνειρο τῆ νύχτα στὸν ἀρχιεπίσκοπο Κων-
σταντινουπόλεως Εὐδόξιο (360-370 μ.Χ.), τοῦ φανέ-
ρωσε τὴν πλεκτάνη καὶ παρήγγειλε· **Μάζεψε**
ἀμέσως τὴ Δευτέρα τὸ πρωὶ τοὺς πιστοὺς καὶ
πὲς τοὺς, νὰ μὴ γευθῆ κανένας κάτι ἀπὸ τὰ
τρόφιμα τῆς ἀγορᾶς: νὰ νηστέψουν ὅλοι καί,
ἀντὶ ἄλλης τροφῆς, **νὰ βράσουν κόλλυβα**. Καὶ
τοῦ ἐξήγησε· Ἔτσι, **κόλλυβα** δηλαδὴ, λέμε ἐ-
μεῖς στὰ Εὐχάιτα τὸ βρασμένο σιτάρι. Αὐτὸ
καὶ ἔγινε. Μὲ τὸ θαῦμα αὐτὸ τῶν κολλύβων ὁ
σκοπὸς τοῦ Παραβάτου ματαιώθηκε καὶ ὁ πι-
στὸς λαὸς διαφυλάχθηκε ἀμόλυντος.

Αὐτὸ εἶνε τὸ *διὰ τῶν κολλύβων θαῦμα* τοῦ ἁ-
γίου Θεοδώρου τοῦ Τίρωνος ποὺ ἐορτάζουμε.

***

Ἐπειδὴ σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε Σάβ-
βατο, γι' αὐτὸ καὶ **τὸ εὐαγγέλιο τῆς ἡμέρας** (βλ.
Μάρκ. 2,23-3,5) ὁμιλεῖ γιὰ τὸ Σάββατο. Ἄς ποῦμε λοι-
πὸν ἐπ' εὐκαιρία λίγα λόγια καὶ περὶ αὐτοῦ.

Πρέπει νὰ ξέρουμε, ὅτι **τὸ Σάββατο** εἶνε ἡ
ἡμέρα ἀργίας τῶν ἑβραίων. Σύμφωνα μὲ τὴν
τετάρτη (4η) ἐντολὴ τοῦ Δεκαλόγου (βλ. Ἔξ. 20,8-11.
Δευτ. 5,12-14) τὴν ἀργία αὐτὴ τὴν τηροῦν αὐστηρά,
σχολαστικά. Κατὰ **τὸ γράμμα** τοῦ νόμου δὲν
κάνουν καμμία ἐργασία· καὶ φωτιὰ ἀκόμα νὰ
πιᾶση τὸ σπίτι τους, δὲν ρίχνουν νερὸ νὰ τὴ
σβήσουν. Ὁ Κύριος ὅμως στὴ σημερινὴ αὐτὴ

περικοπή διδάσκει ποιό εἶνε **τὸ πνεῦμα τῆς ἐντολῆς**, τὸ πνευματικό της νόημα. Τὸ δίδαγμα βγαίνει μέσα ἀπὸ **δυὸ ἐπεισόδια**.

✓ **Τὸ ἕνα** ἐπεισόδιο (βλ. Μάρκ. 2,23-28). Οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ περνοῦσαν, λέει, ἡμέρα Σάββατο μέσα ἀπὸ ἕνα σπαρμένο χωράφι· θά 'ταν καλοκαίρι, Ἰούλιος μήνας, καὶ τὰ στάχυα εἶχαν δέσει. Καθὼς περπατοῦσαν πεινασμένοι οἱ μαθηταί, ἔκοβαν στάχυα, τὰ ἔτριβαν στὶς παλάμες τους γιὰ νὰ διώξουν τὸ σκληρὸ περίβλημα, καὶ ἔτρωγαν τὸν τρυφερὸ καρπὸ, τὸ νωπὸ σιτάρι. Τοὺς εἶδαν κάποιοι φαρισαῖοι νὰ κάνουν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, τὸ θεώρησαν παράβασι τῆς ἐντολῆς καὶ εἶπαν στὸν Κύριο· –Γιὰ δὲς τους τί κάνουν ἡμέρα Σάββατο, πρᾶγμα ποὺ δὲν ἐπιτρέπεται. Καὶ ὁ Χριστὸς ἀπήντησε· –Δὲν διαβάσατε ποτὲ τί ἔκανε ὁ Δαυὶδ ὅταν βρέθηκε σὲ ἀνάγκη καὶ πείνασε ὁ ἴδιος καὶ ὅσοι ἦταν μαζί του; πῶς μπῆκε στὸν οἶκο τοῦ Θεοῦ ἐπὶ ἀρχιερέως Ἀβιάθαρ καὶ πῆρε κ' ἔφαγε τοὺς ἄρτους τῆς προθέσεως, ποὺ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τοὺς φάη κανεὶς παρὰ μόνο οἱ ἱερεῖς, καὶ ἔδωσε καὶ σ' αὐτοὺς ποὺ τὸν συνώδευαν; (βλ. Α' Βασ. 21,1-6, ὅπου ὁμως ἀντὶ Ἀβιάθαρ ἔχει Ἀβιμέλεχ). Καὶ τέλος προσέθεσε· **Τὸ Σάββατο νομοθετήθηκε γιὰ καλὸ**, γιὰ νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν ἄνθρωπο, ὄχι γιὰ νὰ δεσμευθῇ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ αὐτό· ἔχει λοιπὸν ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου (ἐγὼ δηλαδῆ) τὴν ἐξουσία νὰ ὀρίζῃ ποιό νόημα ἔχει ἡ ἐντολὴ περὶ τοῦ σαββάτου. Αὐτὸ ἦταν τὸ ἕνα ἐπεισόδιο.

✓ **Τὸ ἄλλο** ἐπεισόδιο (βλ. Μάρκ. 3,1-5) ἔγινε, πάλι ἡμέρα Σάββατο, μέσα στὴ συναγωγὴ ὅπου μπῆκε ὁ Χριστὸς. Βρισκόταν ἐκεῖ κ' ἕνας ἄνθρωπος ποὺ τὸ χέρι του ἦταν ξερό, παράλυτο. Οἱ φαρισαῖοι παρατηροῦσαν νὰ δοῦν ἂν ὁ Ἰησοῦς θὰ τὸν θεραπεύσῃ, γιὰ νὰ τὸν κατηγορήσουν. Εἶδε ὁ Κύριος τὸ σακάτη, τὸν σπλαχνίστηκε καὶ τοῦ λέει· –Σήκω καὶ στάσου στὴ μέση. Καὶ στρεφόμενος πρὸς τοὺς φαρισαίους τοὺς ἐρωτᾷ· –Τί ἀπ' τὰ δυὸ ἐπιτρέπεται τὸ Σάββατο, νὰ κάνῃ κανεὶς τὸ καλὸ ἢ τὸ κακό; νὰ σώσῃ ἢ νὰ θανατώσῃ μιὰ ζωὴ; Αὐτοὶ σιωποῦσαν. Τότε κοιτάζοντάς τους ὠργισμένος ὀλόγυρα, μὲ λύπη γιὰ τὴν πώρωσι τῆς καρδιάς τους, λέει στὸν ταλαίπωρο ἄνθρωπο· –Ἄπλωσε τὸ παράλυτο χέρι σου. Αὐτὸς τὸ ἄπλωσε, θεραπευμένο πλέον, ὅπως τὸ ἄλλο. Οἱ φαρισαῖοι ὁμως, ἐνῶ μπροστά του ἀποστομώθηκαν, ὅταν βγήκαν ἔξω ἔκαναν συμβούλιο ἐναντίον τοῦ Κυρίου, γιὰ νὰ τὸν θανατώσουν.

Τὸ νόημα ποιό εἶνε; Ὁ Θεὸς ἀπηγόρευε τὴν ἐργασία τὸ Σάββατο, γιὰ ν' ἀφοσιώνεται ὁ πιστὸς στὴν θεία λατρεία· δὲν ἀπηγόρευε τὸ νὰ κάνῃ κανεὶς τὸ καλὸ. **Ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἀγαθοεργ-**

για τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου **εἶνε ὄχι ἀντίθετη ἀλλὰ σύμφωνη μὲ τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ.**

* * *

Οἱ ἔβραιοι τιμοῦν τὸ Σάββατο, οἱ μουσουλμᾶνοι τὴν Παρασκευή. Οἱ Χριστιανοί; Ἐμεῖς, ἀγαπητοί μου, τιμοῦμε τὴν **Κυριακή**, γιὰτὴν ἡμέρα αὐτὴ μᾶς ἔσωσε ὁ Κύριος μὲ τὴν ἀνάστασί του. **Τὴν τιμοῦμε ὁμως ὅπως τῆς ἀρμόζει;**

Μακάρι νὰ τηρούσαμε τὴν ἀργία τῆς Κυριακῆς ὅπως οἱ ἔβραιοι τὸ Σάββατο κ' οἱ μουσουλμᾶνοι τὴν Παρασκευή. Ἐκεῖνοι σταματοῦν κάθε ἐργασία καὶ τρέχουν στὸ τζαμί καὶ στὴ χάβρα - συναγωγὴ. Ἐμεῖς **τί πρέπει νὰ κάνουμε;**

Ὁ Χριστὸς μᾶς κελεύει νὰ δουλεύουμε. **Ἡ ἐργασία εἶνε εὐλογημένη.** Τὸ εἶπαμε καὶ ἄλλοτε· νερὸ ποὺ τρέχει εἶνε καθαρὸ, νερὸ ποὺ μένει ἀκίνητο βρωμάει. Καὶ ἄνθρωπος, ποὺ δὲν θέλει νὰ ἐργάζεται εἶνε παράσιτο, αὐτὸς πρέπει καὶ νὰ μὴν τρώῃ (βλ. Β' Θεσ. 3,10). Ἐργασία λοιπόν. Καὶ ὑπάρχουν λαοὶ ὑποδείγματα σ' αὐτό. Οἱ Ἀμερικᾶνοι π.χ. ἔχουν ἁμαρτήματα, ἀλλὰ εἶνε μυρμηγκία στὴ δουλειά. Ἐδῶ ἂς τοὺς μιμηθοῦμε. Ἀπ' τὴ Δευτέρα ὡς τὸ Σάββατο δουλειά! **Ξημέρωσε Κυριακή**, χτύπησε καμπάνα; Φτερὰ στὰ πόδια καὶ **ὄλοι στὴν ἐκκλησία!**

Στὴ σκλαβιά ὁ Τοῦρκος δὲν ἄφηνε νὰ χτυποῦν καμπάνες, καὶ ὁμως ἦταν ὄλοι στὴν ἐκκλησία. Τώρα, μὲ τόσες καμπάνες, ποιὸς ἐκκλησιάζεται; «Στοῦ κωφοῦ τὴν πόρτα ὅσο θέλεις βρόντα». Ἄλλος πάει γιὰ κυνήγι, ἄλλος ἐκδρομῆ, ἄλλος κοιμάται, κ' ἡ ἐκκλησία μένει ἀδειανή. Καὶ εἶπε ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός· ὅταν ἀδειάσουν οἱ ἐκκλησιές, θὰ γεμίσουν οἱ φυλακές. Καὶ γέμισαν· γιὰτὴν **ὁ ἀλειτούργητος ἀγριεύει**, γίνεται θηρίο.

Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια οἱ Ἕλληνες ἔτρεχαν στὴν ἐκκλησία. Κι ὅταν σχολοῦσε κ' ἔπαιρναν ἀντίδωρο, τότε –κατὰ τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ ποὺ εἶδαμε στὸ εὐαγγέλιο– πήγαιναν μὲ δρεπάνια - ἀξίνες - φτυάρια **στὸ χωριάφι τῆς χήρας νὰ τὴ βοηθήσουν**· ἔκαναν ψυχικό. Καὶ ὁ Θεὸς εὐλογοῦσε τὰ σπίτια καὶ τίς δουλειές τους. Ἦταν φτωχοί, ἀλλὰ μέσ' στὶς καλύβες κατοικοῦσαν ἄγγελοι. Τώρα μέσα στὰ μέγαρα μὲ τίς τηλεοράσεις κατοικεῖ ὁ διάβολος. Φύγαμε ἀπ' τὰ πρότυπα αὐτά, μπασταρδέψαμε. Φύγαμε ἀπὸ τὸ Θεό, γι' αὐτὸ μᾶς βρῆκαν αὐτὰ ποὺ ὑποφέρουμε.

Σᾶς παρακαλῶ λοιπὸν **τὴν Κυριακὴ ἀφήστε κάθε ἄλλη δουλειὰ** καὶ ὄλοι στὴν ἐκκλησία. Ἔτσι, ἕνας λαός, ἐνωμένοι μὲ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, νὰ ζοῦμε τίς ἡμέρες τῆς ζωῆς αὐτῆς καὶ νὰ ἔχουμε τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ· ἀμήν.

(f) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΖ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2271

Γ' Στάσις Χαιρετισμῶν
Παρασκευή 20 Μαρτίου 2020 βράδυ

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Κιβωτὸς ἢ Παναγία - κιβωτὸς ἢ Ἐκκλησία

«Χαῖρε, ὀλκὰς τῶν θελόντων σωθῆναι» (Ἀκάθ. ὕμν. Ρ 6α')

Ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος, ἀδελφοί μου, εἶνε μία ἐπανάληψις τοῦ χαιρετισμοῦ τοῦ ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ στὴν ἀκήρατο Κόρη τῆς Ναζαρέτ.

Κάθε «Χαῖρε» θὰ χρειαζόταν ἰδιαίτερο κήρυγμα. Ἀπόψε θὰ προσπαθῶ νὰ σᾶς ἐξηγήσω μὲ ἀπλὴ γλῶσσα τὸν στίχο «**Χαῖρε, ὀλκὰς τῶν θελόντων σωθῆναι**» (Ἀκάθ. ὕμν. Ρ 6α').

Τέσσερις λέξεις εἶνε ὁ στίχος αὐτός, γραμμένος, ὅπως καὶ ὁλος ὁ ὕμνος, στὴν **ἐλληνικὴ γλῶσσα**, αὐτὴν ποὺ μπορεῖ νὰ ἐκφράσῃ καὶ τὶς λεπτότερες ἀποχρώσεις τῆς σκέψεως.

***

Χαῖρε, λέει, Παναγία Θεοτόκε, ποὺ εἶσαι ἢ «**ὀλκὰς**». Τί σημαίνει ἡ βυζαντινὴ λέξι «ὀλκὰς»; Σημαίνει «**πλοῖο**». Καὶ ὑπάρχουν **δύο ἔννοιες**.

✓ Ἡ μία ἔννοια εἶνε «**πλοῖο φορτηγὸ**», σὰν ἐκεῖνα ποὺ μετέφεραν στ' ἀμπάρια τοὺς ἀγαθὰ γιὰ τὴ Βασιλεύουσα. Ἐσὺ, Παναγία, εἶσαι τὸ εὐλογημένο καράβι, ποὺ μᾶς φέρνει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ὄχι πετράδια καὶ χρυσάφια, ἀλλὰ φέρεις στὰ σπλάχνα σου τὸν πολυτιμότερο καὶ ἀνεκτίμητο θησαυρὸ, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

✓ Ἡ ἄλλη ἔννοια τῆς «ὀλκάδος», στὴν ὁποία καὶ θὰ ἐπιμείνω, ποιά εἶνε· πλοῖο στὸ ὁποῖο καταφεύγουν καὶ σώζονται ἀπὸ τὰ κύματα οἱ ναυαγοί, «**πλοῖο ναυαγο-σωστικὸ**». Γιὰ νὰ κατανοήσουμε καλύτερα τὸ νόημα αὐτό, θὰ ὑπενθυμίσω ἕνα μεγάλο ἱστορικὸ γεγονός.

***

Τὸ γνωστὸ αὐτὸ γεγονός, ἀγαπητοί μου, εἶνε ὁ **παγκόσμιος κατακλυσμός**. Συνέβη –σκεφτῆτε– 8 μὲ 9 χιλιάδες χρόνια πρὸ Χριστοῦ.

–Μπα! ἔρχεσαι σὺ σήμερα καὶ ὀνομάζεις τὸν κατακλυσμὸ τοῦ Νῶε **γεγονὸς ἱστορικὸ**;

Τί; τὸ θεωρεῖς παραμῦθι, ἀποκύημα φαντασίας τῶν Ἑβραίων καὶ ἄλλων Ἀσιατικῶν λαῶν; Λάθος κάνεις. Δὲν θὰ πῶ πολλά· ἕνα μόνο λέω. Γιὰ τὸν κατακλυσμὸ δὲν ὀμιλεῖ μόνο ἡ Βίβλος· ὀμιλοῦν καὶ **ἀρχαιολογικὰ εὐρήματα ἀνασκαφῶν** ποὺ πιστοποιοῦν, ὅτι ὄντως συνέβη.

Πῶς λοιπὸν συνέβη; Ἀνοιξτε τὴν ἁγία Γραφὴ στὸ πρῶτο βιβλίον τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, τὴ Γένεσι, κεφάλαιο 7ο, κ' ἐκεῖ θὰ δῆτε τὴν περιγραφή. Ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, δικαίωμά τους· ἐμεῖς πιστεύουμε ὅτι ἡ ἁγία Γραφὴ ἀληθεύει. Ὁ Χριστὸς εἶπε· «Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι» (Ματθ. 24,35. Λουκ. 21,33. Μάρκ. 13,31. Ἀπ. 20,11). Οὔτε σ' ἕνα γιώτα δὲν θὰ διαψεύσῃ τὴ Γραφὴ ἢ ἀθεΐα κι ὁ ὕλισμός.

Λέει λοιπὸν ἡ Γένεσις, ὅτι «**ἐπλήσθη ἡ γῆ ἀδικίας**» (Γέν. 6,11,13), κυριαρχοῦσε ὁ σατανᾶς, οἱ ἄνθρωποι ἔφυγαν ἀπὸ τὸ Θεό, ἔπεφταν σὲ βαρεῖα ἁμαρτήματα, ἀκατονόμαστα, πράγματα ποὺ δὲν κάνουν οὔτε τὰ ζῶα. Ἕνας μόνον ἔμεινε πιστός, ὁ **Νῶε** κ' ἡ οἰκογένειά του. Τὸν εἰδοποίησε ὁ Θεός· θὰ καταστρέψω τὸν κόσμον, ἐσὺ λοιπὸν φτειάξε μιὰ «ὀλκάδα» - «**κιβωτόν**» (Γέν. 6,14). Τοῦ ἔδωσε μάλιστα καὶ τὰ σχέδια.

Ὁ Νῶε, πιστὸς στὸ Θεό, ἔβαλε ἐργάτες, ἔκοψε δέντρα καὶ ἄρχισε νὰ κατασκευάζῃ τὴν **κιβωτόν**. Ἡ δουλειὰ βάσταξε χρόνια· πελεκοῦσαν, χτυποῦσαν, κάρφωναν καὶ κατασκεύαζαν τὸ καράβι, τοῦ ὁποῖου λείψανα διασώθηκαν κάπου στὸ ὄρος Ἄραράτ. Ὁ κόσμος ρωτοῦσε· Γιατί τὸ φτειάχνεις αὐτό, Νῶε; τί δουλειὰ ἔχει τὸ καράβι στὴ στεριά; Τρελλάθηκε, σχολίαζαν μεταξύ τους εἰς βάρος του. Μὰ ὁ Νῶε «τά'χε τετρακόσα». Ἔκανε τὴ δουλειά του.

Ὅταν τελείωσε, ὁ Θεὸς τοῦ εἶπε· **Χτύπα σῆμαντρο!** (ὅπως χτυποῦν τώρα στὸ Ἅγιον Ὄρος). Τ' ἄκουσαν οἱ ἄνθρωποι, δὲν ἔδωσαν σημασία, μᾶλλον κοροΐδευαν. Τ' ἄκουσαν τὰ ζῶα καὶ πλησίασαν. Καὶ ὁ Νῶε διαλέγει ἕνα ζευγάρι ἀπ' τὸ κάθε εἶδος καὶ τὰ μπάζει στὴν κιβωτόν. Τοῦ λέει ὁ Θεός· Βάλε καὶ τὴν οἰκογένειά σου μέσα. Μπαίνει ἡ γυναίκα καὶ τὰ τρία ἀγόρια του μὲ τὶς γυναῖκες τους, 8 ψυχές. Διατάζει ὁ Θεός· Κλείσε τὴν πόρτα· καὶ ὅποιος κι ἂν σοῦ χτυπήσῃ, δὲν θ' ἀνοίξῃς. Καὶ ἡ πόρτα ἔκλεισε.

Ἐξω ἡ ἡμέρα ἦταν ἠλιόλουστη. Οἱ ἄνθρωποι

ποι διασκέδαζαν, γλεντούσαν χωρίς ἔννοια Θεοῦ. Ἐνῶ ὁμως ὁ οὐρανὸς ἦταν καθαρὸς, νά καὶ φάνηκαν τὰ πρῶτα σύννεφα. Σὲ λίγο ὁ οὐρανὸς μαύρισε, σκοτείνιασε ἡ φύσι. Ἄρχισαν νὰ πέφτουν οἱ πρῶτες σταλαγματιές, μετὰ ἡ βροχὴ νὰ δυναμώνη, καὶ τέλος νὰ βρέχη πολὺ καὶ συνεχῶς μέρα καὶ νύχτα. Τότε οἱ ἄνθρωποι ἀρχίζουν νὰ φοβοῦνται. Πῆγαν στὴν κιβωτὸ καὶ χτυποῦσαν, ἀλλὰ ματαίως. Σκαρφάλωναν σὲ δέντρα, ἔτρεχαν σὲ κορυφές, ἀλλὰ τὸ νερὸ ἀνέβαινε. Φούσκωσαν τὰ ποτάμια, οἱ λίμνες, οἱ θάλασσες (κάτι τέτοια θὰ γίνουν, ἀδέρφια μου, καὶ στὸν αἰῶνα αὐτὸν, ποὺ ξεπέρασε σὲ διαφθορὰ τὴ γενεὰ τοῦ Νῶε). Μεγάλος θρῆνος· ζῶα μικρὰ καὶ μεγάλα, ἄντρες καὶ γυναῖκες κολυμποῦσαν ἀπελπισμένα. Καὶ τὸ τέλος εἶνε γνωστὸ· πνίγηκε ὀλόκληρο τὸ ἀνθρώπινο γένος καὶ **σώθηκαν μόνο 8 ψυχές**, προζύμι γιὰ ἓνα νέο κόσμο.

***

Κατὰ τὴν ἔρμηνεῖα τῶν πατέρων καὶ διδασκάλων τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀγαπητοί μου, ἡ κιβωτὸς τοῦ Νῶε, ποὺ διέσωσε τὴν ἀνθρωπότητα, εἶνε **τύπος, σκιά καὶ εἰκόνα** ἑνὸς μεγάλου προσώπου καὶ ἑνὸς μεγάλου **θεσμοῦ**· προτύπωνε τὴν ὑπεραγία **Θεοτόκο**, ἡ ὁποία μὲ τὸν ρόλο ποὺ διεδραμάτισε στὸ σχέδιο τῆς θείας οἰκονομίας καὶ μὲ τὶς πρεσβεῖες τῆς σώζει τοὺς πιστοὺς, ἀλλὰ καὶ τὸν θεανθρώπινο ὄργανισμὸ τῆς **Ἐκκλησίας**, μέσα στὴν ὁποία ἀνήκουν ὅλοι οἱ σωζόμενοι καὶ πρώτη ἡ Παναγία.

Μαζὶ μὲ τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο **ονομάζεται κιβωτός, καράβι, καὶ ἡ Ἐκκλησία μας**. Σὰς παρουσιάζω δύο - τρία σημεῖα, ὅπου φαίνεται ἡ ὁμοιότης ἀλλὰ καὶ ἡ ὑπεροχὴ τῆς. Εἶνε ἡ Ἐκκλησία μας **κιβωτὸς ἀνώτερη ἀπὸ τοῦ Νῶε**.

✓ Στὴν κιβωτὸ τοῦ Νῶε σώθηκαν μόνο **8 ψυχές**· μέσα στὴν Ἐκκλησία σώζονται **μυριάδες**.

✓ Ἡ κιβωτὸς τοῦ Νῶε **χάθηκε** καὶ μόνο λείψανά της βρέθηκαν· ἡ νοητὴ ναῦς τῆς Ἐκκλησίας **μένει καὶ θὰ μείνη γιὰ πάντα** ἀβύθιστη, γιατί ὁ Χριστὸς τὴν συνέπηξε ὄχι ἀπὸ ξύλα καὶ σανίδια ὑλικά, ἀλλὰ **«ἐν κυπαρίσσω καὶ πεύκῃ καὶ κέδρω ἅμα»** κατὰ τὸν προφήτη (Ἠσ. 60,13). Τὸ πλοῖο τῆς Ἐκκλησίας, ἔχει κυβερνήτη τὸ Χριστό, κατάρτι τὸ σταυρό, ἄγκυρα τὴν ἐλπίδα, πηδάλιο τοὺς ἱεροὺς κανόνες, πυξίδα τὴ Γραφή, καὶ πολικὸ ἀστέρα τὴν ὀρθόδοξο πίστι, Νικᾶ τὰ πάντα καὶ θὰ φτάσῃ αἰσίως στὸ λιμάνι του.

✓ Μία ἀκόμη παρατήρησι τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου. Στὴν κιβωτὸ ὅπως μπῆκαν (ζῶα καὶ ἄνθρωποι) ἔτσι καὶ βγῆκαν· στὴν Ἐκκλησία μπαίνουν λύκοι - βγαίνουν ἀρνιά, μπαίνουν τσακάλια - βγαίνουν ἐλάφια, μπαίνουν κοράκια - βγαί-

νουν περιστέρια. **Ἡ Ἐκκλησία μεταμορφώνει, ἀναπλάθει, ἀναδημιουργεῖ τὸν κόσμο**. Νά καὶ **δύο παραδείγματα**. • Στὴν ἐποχὴ τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ ἑνὸς **αἰμοβόρος ληστής**, ποὺ ἔσφαξε στὴ στάνη ἓνα βοσκό, ἄκουσε ἔπειτα τὸ σήμαντρο μιᾶς ἐκκλησίας καὶ ξύπνησαν μέσα του παιδικὲς ἀναμνήσεις. Μπῆκε στὴν ἐκκλησιά, κ' ἐκεῖ συναισθάνθηκε τὶς ἁμαρτίες του, τὸν πῆραν τὰ δάκρυα καὶ ἔλεγε **«Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου»** (Λουκ. 23, 42). Μπῆκε λύκος - βγῆκε ἀρνί. • Θέλετε ἄλλο παράδειγμα, γιὰ τὶς κοπέλλες καὶ τὶς γυναῖκες; Τὴν 1η Ἀπριλίου γιορτάζει ἡ **Μαρία ἡ Αἰγυπτία**, μία μεγάλη πόρνη ποὺ πῆγε στὰ Ἱεροσόλυμα μὲ πονηρὸ σκοπὸ, ἐκεῖ συναισθάνθηκε πὼς εἶνε ἁμαρτωλὴ, μετανόησε, πέρασε τὸν Ἰορδάνη, ἔζησε στὴν ἔρημο 45 χρόνια μὲ ἄσκησι, καὶ ἁγίασε. Ἡ πίστι τοῦ Χριστοῦ παίρνει κάρβουνα καὶ τὰ κάνει διαμάντια.

Δὲν εἶνε παραμῦθι ἡ πίστι μας, ὄχι! Ἄν ἦταν ἔτσι, ἐγὼ θὰ ἦμουν ἀπατεώνας. Πιστεύω στὸ Εὐαγγέλιο, πιστεύω στὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ! Καὶ ἂν κάποιος μοῦ πῆ, ὅτι αὐτὰ ἴσχυαν **«τῶ καιρῶ ἐκείνω»**, τοῦ λέω· Τὶς ἡμέρες αὐτὲς **στὸ Παρίσι** ἡ ἐφημερίδα **«Ὁ σταυρὸς»** («La Croix») γράφει γιὰ μιὰ διάσημη **ἠθοποιὸ** ποὺ ἔφυγε καὶ πῆγε νὰ γίνῃ κι αὐτὴ μιὰ ἄλλη Μαρία Αἰγυπτία.

Τέλος προσθέτω, ὅτι γιὰ μᾶς τοὺς Ἕλληνες ἡ Ἐκκλησία ὑπῆρξε ὄχι μόνο ἡ βιβλικὴ ἀλλὰ καὶ ἡ **ἐθνικὴ κιβωτός** μας· ὅ,τι πολῦτιμο ἔχουμε (γλῶσσα, παραδόσεις, ἱερά καὶ ὄσια), ὅλα φυλάχθηκαν μέσα στὴν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία. Στὰ μοναστήρια ὁ καλόγερος, μὲ τὸ Ψαλτήρι καὶ τὴν Ὀκτώηχο γαλούχησε ἡρωες κ' ἔβαλε ἐλπίδα στὶς καρδιές· ἐκεῖ ἱεράρχης ὑπέροχος εἶπε **«Ἀναστήτω ἡ Ἑλλάς!»** καὶ **«Ἐλευθερία ἢ θάνατος!»**. Καὶ τὸ '40 στὰ χιονισμένα βουνα τῆς Ἀλβανίας ἔβλεπαν μαυροφορεμένη τὴν Παναγία, καὶ αὐτὴ ἔσωσε τὸ ἔθνος μας.

***

Προτοῦ κλείσω ἐφιστῶ τὴν προσοχή σας στὶς δύο τελευταῖες λέξεις· τὸ καράβι εἶνε **«ὀλκάς τῶν θελότων σωθῆναι»**· δὲν σώζει ὁσους, σώζει αὐτοὺς ποὺ θέλουν νὰ σωθοῦν.

«Ὅσοι πιστοί!» λοιπόν. Διαβάστε τὸ 24ο κεφάλαιο τοῦ Ματθαίου, ὅπου ὁ Χριστὸς λέει, ὅτι θὰ γίνῃ πάλι ἓνας παγκόσμιος κατακλυσμὸς (βλ. Ματθ. 24,37-39). Ἔρχεται **«Ἀρμαγεδών»** (Ἀπ. 16,16), ἠλεκτρικὴ σκούπα νὰ καθαρίσῃ τὴν ἀκαθαρσία. Ὡ Χριστέ καὶ Παναγία, ὦ τάφοι ἡρώων καὶ μαρτύρων, ὦ ἁγία Μαρία Αἰγυπτία, σώσατέ μας!

Ὁ δὲ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ πρεσβειῶν τῆς Θεοτόκου ἄς εἶνε ἴλεως.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΑΖ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2273

Ἐθνικὴ ἐπέτειος Ἐπαναστάσεως 1821
Τετάρτη 25 Μαρτίου 2020

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Τὸ Ἑλληνικὸ ἔθνος

Ἡ Ἑλλάδα, ἀγαπητοί μου, εἶνε, μετὰ τὸν Ἰσραήλ, **περιούσιος λαὸς τοῦ Θεοῦ**. Δὲν τὴν κάνουμε εἶδωλο, εἶνε ἀντικειμενικὴ ἀλήθεια· τὸ Ἑλληνικὸ ἔθνος, προικισμένο μὲ ἔκτακτα χαρίσματα, προσέφερε στὸν κόσμον μεγάλες ὑπηρεσίες, ποιοτικὰ καὶ ποσοτικὰ.

Τὴν ἀξία τοῦ ἔθνους μας ἀναγνωρίζουν καὶ οἱ ξένοι. Ὅ,τι ἐπετεύχθη στὴ γωνιά αὐτῆ τῆς γῆς ὀνομάζεται **ἑλληνικὸ θαῦμα**. Γιὰ κανένα ἄλλο ἔθνος δὲν γράφτηκαν τόσοι ἔπαινοι. Ἄλλ' ἂς δοῦμε σὲ τί διακρίθηκε ἡ Ἑλλάδα, σὲ τί ὑπέρησε, ποιοί οἱ συντελεσταὶ τοῦ μεγαλείου της, ἀλλὰ καὶ ποιά τὰ αἷτια τῆς καταπτώσεώς της.

Καὶ πρῶτα **σὲ τί διακρίθηκε**. Τὸ Ἑλληνικὸ ἔθνος διακρίνεται γιὰ τὴν **ἀρχαιότητά** του· εἶνε ἀπὸ τὰ ἀρχαιότερα ἔθνη. Ὁ πρῶτος πολιτισμὸς στὴν Ἑλλάδα ἄρχισε τὴν 5ῃ ἢ 6ῃ χιλιετία π.Χ. στὴν Κρήτη, ἀκολούθησε ὁ πολιτισμὸς τῶν Μυκηνῶν, ὁ πολιτισμὸς ἄλλων πόλεων, καὶ τὸ ἀποκορύφωμα ἦταν ὁ πολιτισμὸς τῶν Ἀθηνῶν τὸν 5ο π.Χ. αἰῶνα, τὸν **χρυσοῦν αἰῶνα**.

Τὰ μνημεῖα, ποὺ ἀνακαλύπτει ἡ ἀρχαιολογία, δείχνουν τὴν ἀρχαιότητα ἀλλὰ καὶ τὸ **ὑψος τοῦ πολιτισμοῦ** τῆς Ἑλλάδος. Λεπτότης καὶ ἀρμονία χαρακτηρίζει τὰ ἔργα τῆς ἑλληνικῆς τέχνης. Μουσεῖα μεγάλων κρατῶν καυχῶνται γιὰ ἀριστουργήματά της (π.χ. τὰ κλεμμένα ἐλγίνεια μάρμαρα ποὺ ἔχει τὸ Βρετανικὸ Μουσεῖο) ἢ ξῶδεψαν τεράστια ποσὰ γιὰ ν' ἀποκτήσουν ἔστω ἓνα ἀπ' αὐτά. Κι ὄχι μόνο ἡ γλυπτικὴ ἀλλὰ καὶ ἄλλες τέχνες ἔδωσαν ὑπέροχα δείγματα, ὅπως ἡ ζωγραφικὴ, ἡ χρυσοχοΐα, ἡ ἀρχιτεκτονικὴ (π.χ. στὸ μνημεῖο τοῦ Παρθενῶνος).

Θαυμαστὰ τὰ τεχνικὰ ἔργα, ἀλλὰ πιὸ θαυμαστὰ τὰ ἔργα τοῦ λόγου. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες διακρίθηκαν γιὰ τὸν **ἔρωτα στὰ γράμματα**, τὴν παραγωγὴ μοναδικῆς γραμματείας μὲ βαθειὰ διάνοησι καὶ λεπτὴ γλωσσικὴ ἔκφρασι. Θεμελιωταὶ τῶν ἐπιστημῶν ἀναγνωρίζονται· τῆς ποιήσεως ὁ Ὀμηρος, τῆς ἱστορίας ὁ Θουκυδίδης, τῆς τραγωδίας ὁ Σοφοκλῆς, τῆς ῥητορικῆς ὁ

Δημοσθένης, τῆς γεωμετρίας ὁ Εὐκλείδης, τῆς μηχανικῆς ὁ Ἀρχιμήδης, τῆς ἱατρικῆς ὁ Ἱπποκράτης, τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν ὁ Ἀριστοτέλης, τοῦ ἀτόμου ὁ Δημόκριτος.

Καὶ στὸν **πολιτικὸ βίον** διακρίθηκαν οἱ πρόγονοί μας μὲ ἐκπροσώπους ὅπως οἱ· Λυκοῦργος, Σόλων, Κλεισθένης, Περικλῆς. Ἰδίως ἡ Ἀθήνα, χωρὶς νὰ ἀγνοοῦμε καὶ κάποια μειονεκτήματα, διακρίθηκε γιὰ τὴν ἐλευθερία τοῦ λόγου, τὴν ἐκλογὴ τῶν ἀρχόντων ἀπ' τὸ λαὸ, τὸν ἔλεγχο τῆς διαχειρίσεως τῶν κοινῶν, τὴν ἀνάδειξι τῆς ἀξίας τοῦ πολίτου, τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ κοινά. Ἀλλοίμονο ἂν οἱ πολῖτες κοιτάζον μόνο τὰ συμφέροντά τους κι ἀδιαφοροῦν γιὰ τὴν πατρίδα.

Ἡ **ἀγάπη στὴν πατρίδα** καὶ ὁ **ἔρωτας στὴν ἐλευθερία** ἔκανε τοὺς Ἕλληνες νὰ σταθοῦν κυματοθραύστης στὰ στίφη βαρβάρων ποὺ ἐπέδραμαν ἀπ' τὴν Ἀνατολή. Μαραθῶνας, Θερμοπύλες, Σαλαμίνα, Πλαταιές· ὀνόματα ποὺ θὰ θυμίζουν πῶς ἡ ἀρχαία Ἑλλάδα προάσπισε τὴν ἐλευθερίαν ὅλου τοῦ κόσμου ποὺ ἀπειλοῦντο.

Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ κατ' ἐξοχὴν χαρακτηρίζει τὴν ἀρχαία Ἑλλάδα εἶνε ἡ μεγάλη **ἀγάπη τοῦ λόγου**· ἡ ἔντονη συζήτησι γύρω ἀπὸ τὰ μέγιστα προβλήματα τοῦ φυσικοῦ καὶ μεταφυσικοῦ κόσμου, ἡ ἀνίχνευσι τῶν αἰτίων τῶν πραγμάτων, ἡ ἀναζήτησι τῆς ἀρχῆς τῶν ὄντων, μὲ μιὰ λέξι ἡ **φιλοσοφία**. Ὑψίστη ἀπασχόλησις ἐθεωρεῖτο ἡ φιλοσοφία, ποὺ ὁ Πλάτων τὴν ὀνομάζει **θείαν**. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἔγραψε· «Ἕλληνες σοφίαν ζητοῦσιν» (Α' Κορ. 1,22). Δὲν τὴν βρῆκαν, ἀλλὰ τὴν ζητοῦσαν. Ἡ καθαρὴ ἀλήθεια στὰ μεταφυσικὰ ζητήματα εἶνε ἀσύλληπτη, οἱ εὐγενεῖς ψυχὲς ὅμως ὑψώνονται καὶ ζητοῦν τὰ πνευματικὰ καὶ αἰώνια. Καὶ οἱ φιλόσοφοι τῆς Ἑλλάδος ἀφιέρωσαν τὴν ζωὴν τους στὴν ἀναζήτησι αὐτῆ. Ὁ Σωκράτης ἐρευνοῦσε καὶ δίδασκε τὸ λαὸ τί ἐστὶν ἀλήθεια, τί ψεῦδος, τί δίκαιον, τί ἄδικον. Πρὸς τὸν ἔσω ἄνθρωπον προσπαθοῦσε νὰ στρέφῃ τὴν προσοχή· βάσι τῆς διδασκαλίας του ἦταν τὸ «**Γνώθι σαυτόν**». Ἄν τὸ ἴσ-

ραήλ κατείχε τὰ σκήπτρα στὴ θρησκεία, ἡ Ἑλλάδα κατείχε τὰ σκήπτρα στὴν διανοήσι.

Ἐν τούτοις αὐτὸ πού ζητοῦσαν οἱ ἀρχαῖοι φιλόσοφοι δὲν βρέθηκε. **Ἡ φιλοσοφία** (μὲ τὸν σκεπτικισμό, τὰ ὑλιστικὰ συνθήματα, τὶς τερατώδεις θεωρίες, προλήψεις καὶ δεισιδαιμονίες) στὸ τέλος **κατήντησε μωρία**. «*Φάσκοντες εἶναι σοφοὶ ἐμωράνθησαν...*» (Ρωμ. 1,22-23). Εἶχαν κ' οἱ ἴδιοι συνείδησι τῆς θρησκευτικῆς ἀγνοίας τους, γι' αὐτὸ ἔστησαν καὶ βωμὸ μὲ τὴν ἐπιγραφή «*ΑΓΝΩΣΤΩ ΘΕΩ*» (Πράξ. 17,23). Ἡ Ἑλλάδα, πού καυχόταν γιὰ τὴ φιλοσοφία της, καθόλου δὲν μπορούσε νὰ καυχηθῆ γιὰ τὴ θρησκεία της, πού ἦταν αἰσχρὴ, ὄλο ἀπάτες καὶ ὄργια, θρησκεία δαιμόνων. Ἀπορεῖ κανεὶς πῶς ἕνας τόσο εὐφυῆς λαὸς ἔπεσε σὲ μιὰ τόσο ἀνόητη θρησκεία.

Ἀπὸ τὴν πλάνη τῶν εἰδώλων καὶ τὸ βόρβορο τῶν ἔργων (ἔφτασαν νὰ στεφανώσουν στὰ Ἰσθμια τὸ Νέρωνα!) τὴν ἔβγαλε ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ. Ὅταν **πίστεψε στὸ εὐαγγέλιο, νεκραναστήθηκε**, μπῆκε σὲ νέο ἐθνικὸ βίο· ἔγινε κήρυκας, ἱεραπόστολος, νέος περιούσιος λαός, «*βασίλειον ἱεράτευμα*» (Α' Πέτρ. 2,9). Ὅ,τι εἶχε (γλῶσσα, τέχνη, παιδεία, φιλοσοφία) ὅλα τὰ ἔδωσε στὸ Χριστό. Πρὸ παντὸς προσέφερε τὸ αἷμα μυριάδων τέκνων της· κανένα ἄλλο ἔθνος δὲν προσέφερε τόσα στὸν Χριστιανισμό. Αὐτὴ εἶνε ἡ μεγαλύτερη ὑπηρεσία καὶ ἡ μεγαλύτερη δόξα της.

* * *

Ἰδίωμα τῆς Ἑλλάδος εἶνε **τὸ ἀνθρωπογονεῖν**, τὸ νὰ γεννᾷ ἀνθρώπους μεγάλους. Σ' αὐτὴν συνετελέσθησαν γεγονότα μοναδικῆς σημασίας, θυσίες καὶ ὀλοκαυτώματα. Γι' αὐτὸ ὀνόματα ἡρώων της ἔμειναν ξακουστά.

Παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος, μελετᾶτε τὴν ἱστορία μας· κινδύνους, περιπέτειες, ἡρωισμούς, διασώσεις· ἐντυπωσιάζουν, συγκινοῦν, κόβουν τὴν ἀνάσα, φέρνουν δάκρυα. Ἐνα θαῦμα· μιὰ βαρκούλα μέσα σὲ θύελλα συνεχίζει νὰ διασχίζει ὠκεανούς, ἐνῶ πλωτὰ μεγαθήρια καταποντίζονται. Πῶς νικᾷ καὶ ἐπιζῆ; **ποῦ ὀφείλεται τὸ ἀείζων τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς;** Ἀπαντοῦμε μὲ συντομία.

Συντελεσται τοῦ θαύματος εἶνε κατ' ἀρχὴν **φυσικοὶ καὶ ὄρατοὶ παράγοντες**. Ὁ χῶρος καὶ τὸ φυσικὸ περιβάλλον, ὁ τόπος τῆς δράσεώς της, τὸ ὅτι διαθέτει εὐκρατο κλίμα, τὰ ἔχει ὅλα μὲ μέτρο, συνθηκὲς πού εὐνοοῦν τὴν παρατήρησι, τὴν ἔμπνευσι, τὴν ποίησι, τὶς καλὲς τέχνες.

Ἄλλος παράγων, ὅσο καὶ ἂν προκαλῆ ἀπορία, εἶνε **ἡ πενία**, ἡ φτώχεια της! Αὐτὴ ἐπέβαλε τὴ λιτότητα, ὥξυνε τὸ νοῦ, καὶ ὤθησε σὲ ἐφευρέσεις, σὲ ἀσχολία μὲ τὴ θάλασσα, σὲ μετανάστευσι καὶ δημιουργία ἀποικιών, σὲ διάδοσι τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης.

Ἄλλὰ καὶ **ἡ γεωγραφικὴ θέσι** τῆς Ἑλλάδος ὑπῆρξε συντελεστής πολιτισμοῦ. Τὴν ἔκανε γέφυρα, πέρασμα, συγκοινωνιακὸ κόμβο, ἀλλὰ καὶ στόχο ἐπιδρομῶν βαρβάρων. Τὸ τελεταῖο αὐτὸ ὅμως ἐπέβαλε διαρκῆ ἐγρήγορσι, ἄσκησι στὰ στρατιωτικά, ἐτοιμότητα γιὰ ἀπόκρουσι ἐπιβουλῆς. Ἦταν ἀνέκαθεν ὁ φρουρὸς τῆς ἐλευθερίας μὲ χαρακτηριστικὸ τὴν αὐτοθυσία.

Ἄλλ' αὐτὰ καὶ ἄλλα παρόμοια δὲν ἐξηγοῦν τὸ ἑλληνικὸ θαῦμα. Πέρα ἀπὸ αὐτὰ ὑπάρχει **ὁ ὑπερφυσικὸς παράγων, ἡ θεία πρόνοια**. Ὁ Θεὸς μέσα ἀπὸ μαιάνδρους τῆς ἱστορίας ὀδηγεῖ τὴν ἀνθρωπότητα· «*ἐποίησεν ἐξ ἐνόου αἵματος πᾶν ἔθνος ἀνθρώπων κατοικεῖν ἐπὶ πᾶν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς...*» (Πράξ. 17,26). Χωρὶς τὴν θεία πρόνοια ἡ Ἑλλάδα θά ἔχε ἐξαφανισθῆ. **Ὁ Θεὸς σώζει τὴν πατρίδα μὲ θαύματα**, ἔλεγε ὁ Καποδίστριας. Ἀπὸ τὰ πολλὰ, πού ἔχουμε ν' ἀναφέρουμε, μένουμε σὲ ἕνα, στὴν ἐπανάστασι τοῦ 1821.

Τὴ ἦταν ἡ Ἑλλάδα τὸ 1821; **Εἶχε ὄψι νεκροῦ**, ὅπως ἔγραφε ὁ φιλέλλην ποιητῆς Βύρων. Ἀλλὰ στοὺς νάρθηκες τῶν ναῶν καὶ τὰ κελλιά τῶν μοναστηριῶν ἐκαλλιεργεῖτο ἡ πίστι στὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ. «*Ἡ λευτεριά, σὰν τῆς αὐγῆς τὸ φεγγοβόλο ἀστέρι, τῆς νύχτας τὸ ξημέρωμα θὰ φέρη*», λέει ὁ Ἰωάννης Πολέμης.

Ἡ αὐγὴ ἦλθε! «*Ἀναστήτωσαν οἱ Ἕλληνες!*» ἀκούστηκε στὴν Ἁγία Λαύρα ἀπὸ τὸν Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανό. Τὸ θαῦμα ἔγινε, **ἡ Ἑλλάδα ἀναστήθηκε**. Καὶ ἀκολούθησαν ἄλλα θαύματα τὰ στὴν ἱστορία· τὸ 1912, τὸ 1922, τὸ 1940...

Πολλοὶ ἀμφισβητοῦν τὸν ὑπερφυσικὸ παράγοντα τῆς θείας προνοίας. Τοὺς ἀπαντοῦν οἱ ἥρωες τοῦ Μεσολογγίου· «*Ποιὸς τέλος πάντων δὲν σκύβει τὸ κεφάλι καὶ δὲν πέφτει καταγῆς γιὰ νὰ θαυμάσῃ τὸν ἰσχυρὸ βραχίονα, τὸν Πατέρα τῶν φώτων, πού μᾶς ἀνέσυρε ἀπὸ τὸν βυθὸ τῆς δουλείας...*» (ἔφημ. «Ἑλλην. Χρονικά» φ. 3-1-1825 μτφρ).

* * *

Εἶδαμε, ἀγαπητοί μου, τὰ **θαύματα** στὴν ἱστορία μας. Νὰ ἐμπνευσθοῦμε ἀπὸ τὰ **παραδείγματα** τῶν πατέρων μας, ν' ἀγαπήσουμε τὶς ἀρετὲς τους καὶ νὰ μισήσουμε τὰ ἐλαττώματά τους, ἰδίως τὴ διχόνοια. **Ὁ τίμιος σταυρὸς** ἄς προηγῆται πάντα στὸ δρόμο τοῦ ἔθνους. Ποτέ μὴν τὸν ἀντικαταστήσουμε μὲ σύμβολα ξένα. Ἄς προσέξουμε! ἐνῶ ἕνα κράτος, γιὰ νὰ γίνῃ, θέλει χίλια χρόνια, μπορεῖ νὰ καταστραφῆ μέσα σὲ μία ὥρα. «*Σὰς τὰ εἶπα αὐτά, γιὰ νὰ μετανοήσουμε...*» λέει ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός (σ. 200).

Θεέ μου! προτιμότερο νὰ πεθάνουμε, παρὰ νὰ ζήσουμε καὶ νὰ δοῦμε τὴν Ἑλλάδα νὰ ἐξαφανίζεται ἐξ αἰτίας ἀναξίων τέκνων της.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2274	Δ' Στάσις τῶν Χαιρετισμῶν Παρασκευὴ 27 Μαρτίου 2020 βράδυ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Εὐωδία Χριστοῦ (Β' Κορ. 2,15)

«Χαῖρε, ὁσμὴ τῆς Χριστοῦ εὐωδίας» (Ἀκάθ. ὕμν. Φ 6α')

Βρισκόμαστε, ἀγαπητοί μου, στὴν Τετάρτη (Δ') Στάσι τῶν Χαιρετισμῶν. Ὁ Ἀκάθιστος αὐτὸς ὕμνος εἶνε ἐπανάληψις 144 φορές ἐκείνου τοῦ «**Χαῖρε**», ποῦ εἶπε «ἄγγελος πρωτοστάτης» ὅταν «οὐρανόθεν ἐπέμφθη» στὴ Ναζαρέτ νὰ φέρῃ τὸ χαρμόσυνο μήνυμα (Ἀκάθ. ὕμν. Α).

Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια τὰ εὐλογημένα, ποῦ δὲν ὑπῆρχαν τηλεοράσεις καὶ τὰ ἄλλα μέσα ἐκμαυλισμοῦ τοῦ λαοῦ, **πολλὲς γυναῖκες ἤξεραν ἀπ' ἔξω** τοὺς Χαιρετισμοὺς καὶ τοὺς ἔλεγαν συχνά, ὄχι μόνο τὴν περίοδο τῆς ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ἀλλὰ πάντοτε. Τώρα θὰ βρεθῆ μία νὰ τοὺς ξέρῃ; Ἄλλα τραγούδια, ἐρωτικά κ.λπ., ξέρουν οἱ ἄνθρωποι σήμερα. Δὲν κατηγορῶ, λέω τὴν πραγματικότητα.

Ἀπόψε ἂς προσπαθήσουμε νὰ ἐξηγήσουμε τὸν χαιρετισμὸ «**Χαῖρε, ὁσμὴ τῆς Χριστοῦ εὐωδίας**» (Ἀκάθ. ὕμν. Φ 6α')· χαῖρε, Παναγία, γιατί ἐσὺ εἶσαι ἡ εὐωδία τοῦ Χριστοῦ. Τί ἐννοεῖ μ' αὐτό;

***

Γιὰ νὰ καταλάβουμε, ἀγαπητοί μου, τὸ νόημα τῆς φράσεως αὐτῆς, ἂς ξεκινήσουμε ἀπὸ τὰ γνωστά, αὐτὰ ποῦ ξέρουμε.

Ὁ Θεὸς δημιούργησε τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν προίκισε μὲ πολύτιμες αἰσθήσεις, τὶς γνωστὲς σὲ ὄλους μας **5 αἰσθήσεις**. Αὐτὲς εἶνε· ἡ ὄρασις, ἡ ἀκοή, ἡ γεῦσις, ἡ ἀφή, καὶ τέλος ἡ ὄσφρησις ποῦ μᾶς ἐνδιαφέρει ἐδῶ τώρα.

Τί εἶνε ἡ **ὄσφρησις**; Εἶνε ἡ φυσικὴ ἰκανότης ποῦ μὲ ὄργανο τὴ μύτη μᾶς πληροφορεῖ γιὰ τὶς διάφορες **ὀσμές**, εὐχάριστες (εὐωδίες) ἢ δυσάρεστες (δυσωδίες). Πάνω στὴ γῆ ὑπάρχουν μυριάδες φυτὰ, ὠφέλιμα, ὠραῖα καὶ διαφορετικὰ τὸ ἓνα ἀπὸ τ' ἄλλο. Τὰ περισσότερα ἔχουν καὶ εὐωδία· εὐωδιάζει τὸ κρίνο, τὸ τριαντάφυλλο, ὁ βασιλικὸς κ.τ.λ.. Ὑπάρχουν ὀσμές θαυμάσιες. Ὁ Δημιουργὸς γέμισε μὲ ἀρώματα τὴ φύσι κ' ἔδωσε σ' ἐμᾶς τὴν ὄσφρησις, τὸ μέσο νὰ τ' ἀπολαμβάνουμε ἐπάνω σὲ τοῦτο τὸ μικρὸ ἀλλὰ τόσο πλούσιο σὲ χάρες

πλανήτη. Μεγάλο **δῶρο** ἢ φυσικὴ ὄσφρησις καὶ ἂς εὐγνωμονοῦμε τὸ Θεὸ γι' αὐτήν.

Γιὰ σκεφτῆτε· ὑπάρχουν καὶ συνάνθρωποί μας, σπάνιες βέβαια περιπτώσεις, ποῦ στεροῦνται αὐτὴ τὴν αἴσθησι· **δὲν ἔχουν ὄσφρησις**. Συναντήσατε τέτοια περίπτωση; Φαντάσου τώρα ἓνας ἄνθρωπος νὰ μὴ νιώθῃ ὀσμὴ! Μπορεῖ αὐτὸς νὰ ζῆ καὶ δίπλα μας, ἐμεῖς οὔτε κἂν τὸ ὑποψιαζόμεθα, κ' ἐκεῖνος ὑπομένει σιωπηρὰ αὐτὴ τὴν στέρησι. Τὸ ἐλάττωμα αὐτὸ μπορεῖ νὰ εἶνε ἄλλοτε ἐκ γενετῆς καὶ ἄλλοτε λόγω ἴσως κάποιου ἀτυχήματος ποῦ ἔβλαψε τὸ κέντρο τῆς ὄσφρησεως στὸν ἐγκέφαλο.

Ἡ ὄσφρησις προσφέρει ἀπόλαυσι στὴν ἀναπνοὴ ποῦ φέρνει **εὐχάριστη διάθεσι**. Θέλετε παραδείγματα; Ἡ πνοὴ τοῦ δάσους ἢ ἡ αὔρα τῆς θαλάσσης ζωογονοῦν τὸν ὄργανισμὸ καὶ τονώνουν τὶς δυνάμεις γιὰ ἐργασία. Ἡ ὀσμὴ τοῦ φαγητοῦ ἀπ' τὸ φούρνο ἢ τὴν κουζίνα ἀνοίγει τὴν ὄρεξι. Καὶ ἡ εὐωδία τοῦ θυμιάματος στὸ ναὸ ἢ στὸ σπίτι δημιουργεῖ ψυχικὴ ἠρεμία καὶ προδιαθέτει γιὰ προσευχὴ.

Πέρα ὅμως ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησι, ἡ ὄσφρησις μᾶς **προστατεύει** ἀπὸ βλαβερὲς ὀσμές καὶ ἀνθυγιεινὲς ἀναθυμιάσεις, ἀπὸ τοξικὰ ἀέρια. Ὅλοι λίγο ἢ πολὺ γνωρίζουμε τὸ **νέφος** στὶς πόλεις ἀπὸ καυσαέρια, τὴ διαρροὴ ὑγραερίου, τὰ ἀναπνευστικὰ προβλήματα ἀπὸ τὸ **κάπνισμα** σὲ κλειστοὺς χώρους, τὴν πνιγηρὴ ἀτμόσφαιρα σὲ κέντρα, τὴν ἀποφορὰ ἀπὸ χνῶτα ἢ ἀπλυσιὰ ἐκεῖ ποῦ γίνεται συνωστισμὸς.

***

Ἄλλ' ἐκτὸς τῆς φυσικῆς ὄσφρησεως στοὺς πιστοὺς ἀνθρώπους ὑπάρχει, ἀγαπητοί μου, καὶ ἡ **πνευματικὴ ὄσφρησις**· λειτουργεῖ ὡς μία ἕκτη αἴσθησι, μὲ τὴν ὁποία ἡ ψυχὴ αἰσθάνεται ἄλλες πραγματικότητες, πνευματικὲς· θεϊκὲς - οὐράνιες, ἢ χθόνιες - δαιμονικὲς. Γιὰ τὴν πνευματικὴ ὄσφρησις λοιπὸν ὑπάρχει πνευματικὴ εὐωδία ἀλλὰ καὶ πνευματικὴ δυσωδία.

Ἡ κορυφαία **πνευματικὴ εὐωδία** καὶ τέρψις, «τὸ μῆλον τὸ εὖοσμον» (Καν. Ἀκαθ. α' 3), ὁ «**ῥαῖος κάλ- λει παρὰ πάντα βροτούς**» (ἐγκώμ. Ἐπιταφ. θρήν., στάσ. Α' βλ. Ψαλμ. 44,3), εἶνε ὁ **Χριστός**. Γι' αὐτόν, ὡς Νυμφίο, λέει ἡ νύμφη στὸ ἄσμα ἁσμάτων, ὅτι τὸ «**ὄ- νομά**» του εἶνε «**μύρον ἐκκενωθέν**», ἄρωμα ποῦ χύθηκε καὶ εὐωδίασε (ἄσμ. 1,3). Εὐωδία τὸ ὄ- νομά του, ἡ μορφή του, ἡ ζωὴ του, ἡ διδαχὴ του, τὰ θαύματά του, τὰ σεπτὰ πάθη του, ὁ τάφος του, ἡ χάρις του, ἡ θεία κοινωνία του.

Εὐωδία ἔπειτα ἡ **Παναγία**. Αὐτὴ εἶνε τὸ «**ἡ- δύνυον κρίνον**» τὸ «**πιστοὺς εὐωδιάζον, θυ- μίμα εὖοσμον, μύρον πολύτιμον**»· αὐτὴ εἶνε τὸ «**σκεῦος**» ποῦ δέχτηκε νὰ κενωθῆ ἐντός της τὸ «**ἀκένωτον μύρον**», ὁ Χριστός (Καν. Ἀκαθ. α' 4 θ' 3). Καί, ὅπως λέει ἐδῶ ὁ χαιρετισμός, αὐτὴ εἶνε ἡ «**ὄσμη τῆς Χριστοῦ εὐωδίας**» (Ἀκάθ. ὕμν. Φ 6α).

Εὐωδία κατόπιν εἶνε **οἱ ἅγιοι**. Εὐωδιάζουν τόποι ποῦ ἔζησαν, ἀντικείμενά τους, εἰκόνες τους, ἱερὰ λείψανά τους. Προσκυνηταὶ στὸ Ἅγιο Ὄρος καὶ ἀλλοῦ τὸ ἔχουν αἰσθανθῆ.

Ἐπάρχει ὁμως καὶ ἡ **πνευματικὴ δυσωδία**, τὴν ὁποία ἀντιλαμβάνονται ὄχι ὅλοι ἀλλὰ ὅσοι ἔχουν «**γεγυμνασμένα τὰ αἰσθητήρια πρὸς δι- ἀκρίσιν καλοῦ τε καὶ κακοῦ**» (Ἐβρ. 5,14). Δυσωδία εἶνε ἡ δαιμονικὴ παρουσία καὶ ἐνέργεια, σκο- τεινὰ ἔργα ὅπως π.χ. ὁ πνευματισμός - ἡ μα- γεία - ὁ σατανισμός, ἀντίχριστα σχέδια καὶ δι- εστραμμένα ἔργα. Ὅποιος ἀσχολεῖται μ' αὐτὰ «**ὄζει**» (Ἰω. 11,39), βρωμάει ὅπως ὁ νεκρὸς ποῦ ἄρ- χισε νὰ σαπίζει. Ἐτσι ὄζουν τώρα πολλοί· τὸ αἰσθάνονται κ' οἱ ἴδιοι – κι αὐτὸς εἶνε ἕνας λό- γος ποῦ παρατηρεῖται κατάχρησι ἀρωμάτων, χωρὶς ἐν τούτοις –παρ' ὅλες τὶς δαπάνες– νὰ κατορθώνουν ν' ἀποσεισούν τὴν δυσωδία.

Ἐν τέλει ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος **συνηθίζει καὶ ἀρέσκεται στὴν δαιμονικὴ δυσωδία**. Γι' αὐ- τὸ ἀντιδρᾶ ὅταν ἔρχεται σὲ ἐπαφὴ μὲ τὴν εὐ- ωδία τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας καὶ τῶν ἁγίων. Ξέρετε πῶς μοιάζει; Εἶνε σὰν τὸν χοῖρο, ποῦ ἀ- ρέσκεται στὴ λάσπη, ὄχι στὰ ἄνθη, κι ἂν βρεθῆ μέσα σ' ἕνα ῥοδῶνα, δὲν θὰ χαρῆ τὰ ῥόδα· θὰ τὰ ξεριζώσῃ, θὰ τὰ φάῃ, θὰ τὰ κἀνῃ κόπρια. Εἶνε καὶ σὰν τὸν γῦπα, ποῦ θέλει πτώματα, τὰ ὀσφραίνεται ἀπὸ μακριά, τὰ βρίσκει καὶ τὰ τρώ- ει (εἶνε ὁ νεκροθάφτης τῆς ἐρήμου)· λένε ὅτι, ἂν στὴ φωλιὰ ἐνὸς γύπα πάῃ κανεὶς καὶ στάξῃ λίγες σταγόνες μύρο, οἱ γῦπες ψοφοῦν.

Τέτοιοι εἶνε πολλοὶ σήμερα, **σαρκοβόροι γῦ- πες, χοιρώδεις ὑπάρξεις**· ἀποστρέφονται τὴν εὐ- ωδία τῆς πίστεως, τὸ θυμίαμα τῆς λατρείας. Ἐτσι ἦταν καὶ στὰ χρόνια τῶν ἀποστόλων.

Στὴν Δευτέρα (Β') πρὸς Κορινθίους ἐπιστο- λή, κεφάλαιο 2ο, λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος· **Οἱ**

ἀπόστολοι εἴμαστε «Χριστοῦ εὐωδία τῷ Θεῷ ἐν τοῖς σωζόμενοις καὶ ἐν τοῖς ἀπολλυμένοις»· γιὰ ἄλλους εἴμαστε «**ὄσμη θανάτου εἰς θάνα- τον**», καὶ γιὰ ἄλλους «**ὄσμη ζωῆς εἰς ζωὴν**» (Β' Κορ. 2,15-16). Πῶς συνυπάρχουν αὐτὰ τὰ δυό, «**ὄσμη ζω- ῆς**» καὶ «**ὄσμη θανάτου**»; συμβιβάζονται; Συμ- βιβάζονται ὡς ἐξῆς. «**Ὅσμη θανάτου**» εἶνε γιὰ τοὺς ἀπίστους, ἐνῶ γιὰ τοὺς πιστοὺς εἶνε «**ὄ- σμη ζωῆς**». Ὅσοι πιστεύουν, δέχονται τὸ εὐ- αγγέλιο καὶ θεωροῦν τὴν ἡμέρα ποῦ τὸ δέχτη- καν ἡμέρα **σωτηρίας**. Οἱ ἄπιστοι τὸ ἀπορρί- πτουν, ἀρνοῦνται τὴν σωτηρία, καταδικάζουν τὸν ἑαυτὸ τους στὸν αἰώνιο θάνατο, καὶ ἐπο- μένως ἡ ἡμέρα αὐτὴ εἶνε γι' αὐτοὺς **ὀλεθρία**.

Τὴ δοκιμασία αὐτὴ τὴν πέρασαν πρῶτα οἱ ἴδιοι. Λέει ὁ Χρυσόστομος· Θέλεις νὰ δῆς σὲ τί ὕψος μπορεῖ νὰ φτάσῃ ὁ ἄνθρωπος; δὲς τὸν ἀ- πόστολο **Παῦλο**, ποῦ «**ἠρπάγη εἰς τὸν παράδει- σον καὶ ἤκουσεν ἄρρητα ῥήματα, ἃ οὐκ ἐξὸν ἀνθρώπῳ λαλῆσαι**» (Β' Κορ. 12,4)· καὶ θέλεις νὰ δῆς ποῦ μπορεῖ νὰ καταστήσῃ; δὲς τὸν **Ἰουδα**.

Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ στοὺς **ἀκροατὰς** τῶν ἀπο- στόλων. Στὴν Ἀθήνα ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἔκα- νε βαρυσήμαντη ὁμιλία. Πόσοι πίστεψαν; Οἱ πολ- λοὶ κορόιδευαν· λίγες ψυχὲς «**ἐπίστευσαν, ἐν οἷς καὶ Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης καὶ γυνὴ ὀ- νόματι Δάμαρις καὶ ἕτεροι σὺν αὐτοῖς**» (Πράξ. 17,34). Τὸ ἴδιο ἔπειτα στὴν Κόρινθο, καὶ ἀλλοῦ.

Ἄς ἐπιτραπῆ νὰ πῶ ὅτι αὐτὸ τὸ εἶδα κ' ἐγώ. Κάποιος θυμᾶται κήρυγμα, ποῦ ἔκανα πρὶν πε- νήντα χρόνια στὴν Κοζάνη. Τότε, λέει, μετανό- ησα, ἐξωμολογήθηκα, κ' ἔχω γράψῃ τὴν ἡμέρα αὐτὴ στὸ ἡμερολόγιο τῆς ζωῆς μου. Σὲ ἁγιο- γραφικὸ ὁμως μάθημα στὴ Φλώρινα δὲν παρα- κολουθοῦσαν περισσότεροι ἀπὸ 30-35 ἄντρες, ἐνῶ ἔξω στὰ κέντρα ἦταν ἑκατοντάδες. Πέ- ρασα εἴκοσι πόλεις τῆς Μακεδονίας· καὶ παν- τοῦ τὸ ἴδιο. Ὅποιος θέλει ἄς διαβάσῃ τὸ βιβλίο «**Ἡ ἀντίστασι τῆς ἀγάπης**». **Σπάνιο πρᾶγμα ἡ πνευματικὴ ὄσφρησις**. Ἄν δὲν πίστευα στὸ Θεό, θὰ εἶχα ἀπογοητευθῆ.

***

Παρὰ ταῦτα, ἀγαπητοί μου, παρ' ὅλες τὶς ἀντιξοότητες, μὲ τὴν πίστι στὸ Χριστὸ καὶ τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο, ἀπευθυνόμενοι στοὺς λί- γους ποῦ διασώζουν τὴν πνευματικὴ ὄσφρη- σι **συνεχίζουμε τὸ κήρυγμα**, ἔστω καὶ ἂν δὲν μᾶς ἀκούσῃ κανένας, σὲ χρόνια ἀποστασίας καὶ σατανολατρίας, ποῦ κυριαχεῖ ὁ τηλε-ἀν- θρωπος. Ἀκόμα καὶ ἂν κανένας δὲν μᾶς ἀκού- σῃ, ὑπάρχει Ἐκεῖνος, ποῦ ἡ εἶνε εὐωδία τοῦ κόσμου, καὶ ἡ Παναγία, στὴν ὁποία θὰ λέμε· «**Χαῖρε, ὄσμη τῆς Χριστοῦ εὐωδίας**».

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**